

ΡΕΣΑΛΤΟ

Κοινωνικά δίκτυα και κινήματα, προοπτικές και προβλήματα /

Η εργασία σε κατάσταση «εξαίρεσης» / Ποτέ την Κυριακή /

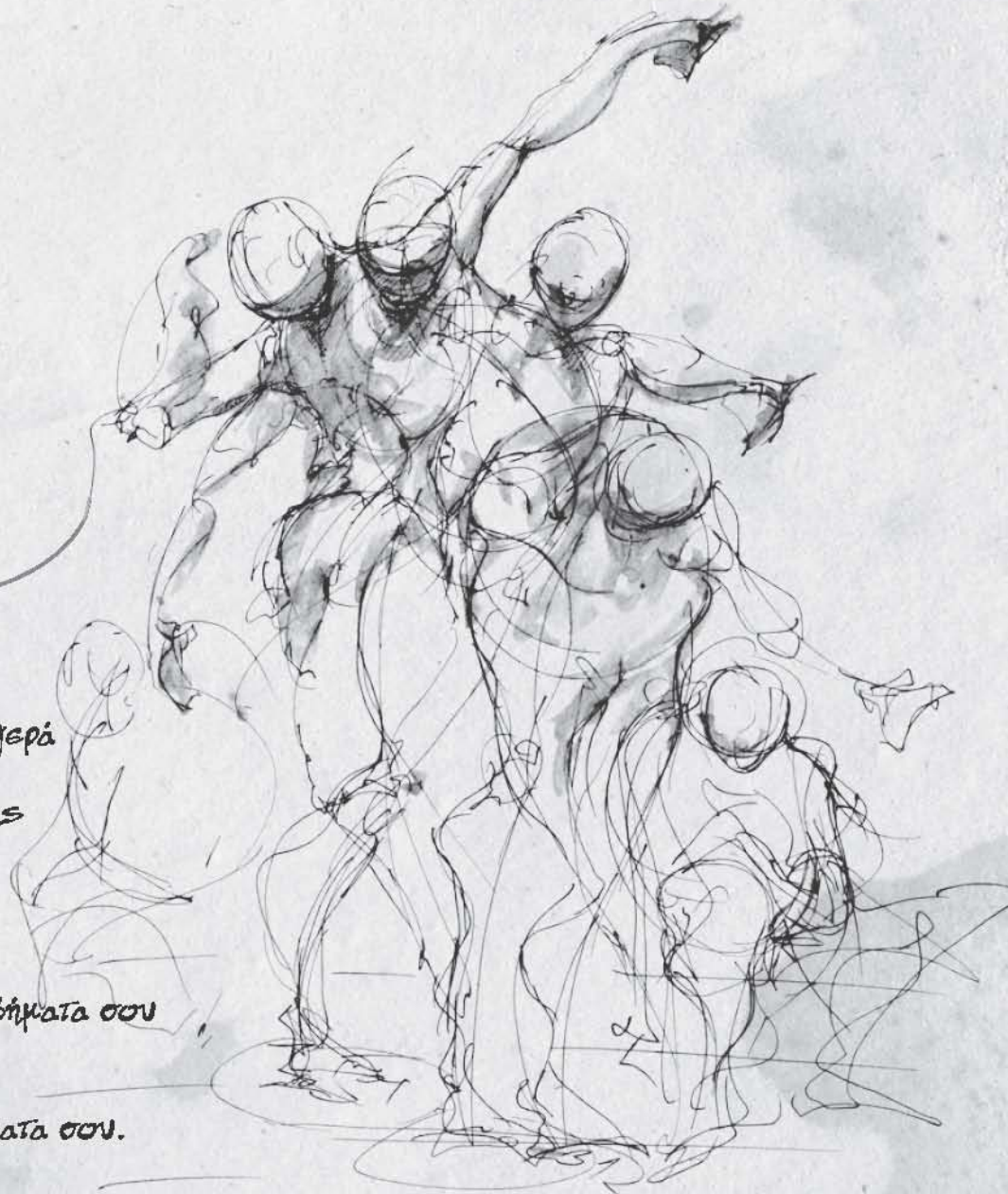
Είμαστε όλοι Charlie? / Πειρα(γ)ματικά σχόλια ενάντια στη σχολική μηχανή /

Για την Κατερίνα... / Είσαι γυναίκα; Μην ξεχάσεις να είσαι όμορφη /

Ούτε μια ώρα στον στρατό / Τι έγινε τελικά με τα μνημόνια;

Να 'ναι τα παπούτσια σου ζερά
ζερά νερά και λαοσυριά
χιόνια, βραχύδελς δρόμους
και μύρια μονοπάτια
να διατερνάς.

Και μην ξεχνάς
ξεκάθαρα και σταθερά τα βήματα σου
και μην ξεχνάς
στο πλάι συντροφιά
πολλαπλά, ν' ακούς τα βήματα σου.

ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ φτιάχτηκε από την πολιτική συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ.

Το ΡΕΣΑΛΤΟ είναι ένα εγχείρημα πολιτικής-κοινωνικής-πολιτισμικής παρέμβασης αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα στις περιοχές του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας. Ένας χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας και συναναστροφής, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, καταναλωτικά και θεαματικά πρότυπα. Ένα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Το τεύχος αυτό είναι το πρώτο, της τρίτης περιόδου έκδοσης του εντύπου δρόμου ΡΕΣΑΛΤΟ, που εκδίδεται από το 2000.

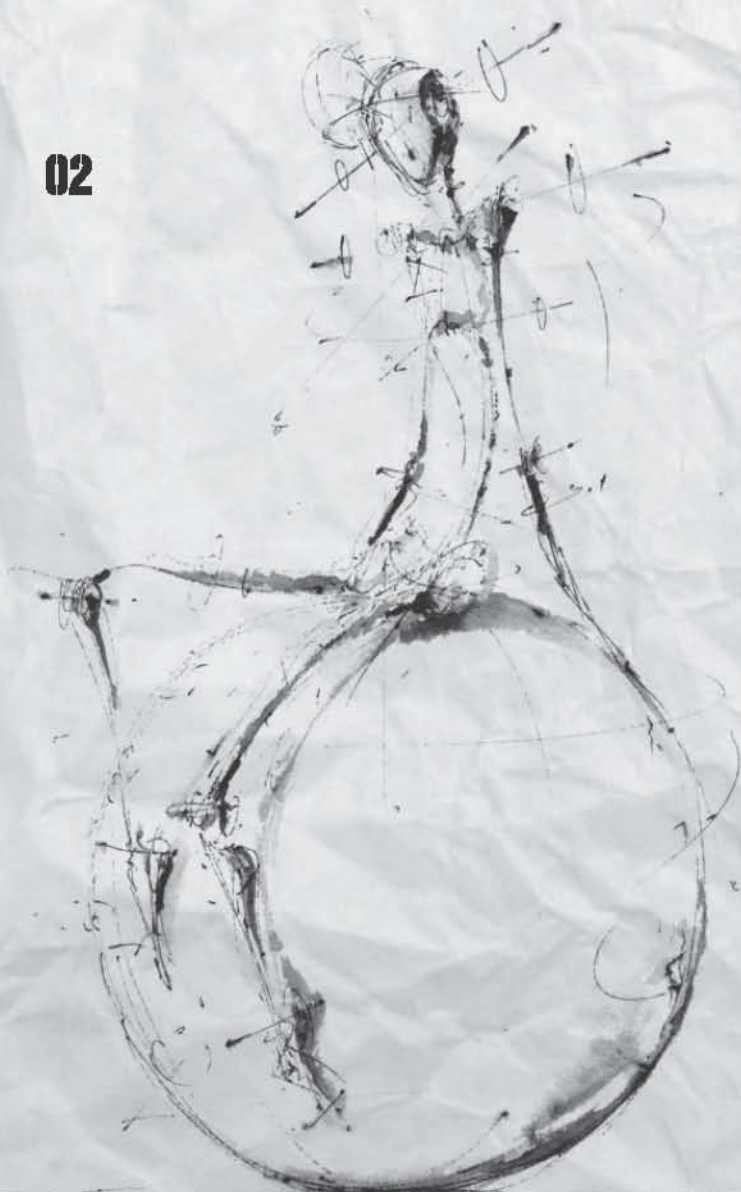
Το συγκεκριμένο τεύχος τυπώθηκε τον Μάρτη του 2015 σε 3.000 αντίτυπα και περιλαμβάνει ζητήματα τόσο τοπικού όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα, όπως αυτά έχουν συζητηθεί αυτή την περίοδο από την πολιτική συνέλευση του στεκιού αθήνα και από τις διάφορες πρωτοβουλίες του, επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης.

Το έντυπο δεν πουλιέται και δεν αγοράζεται. Μοιράζεται χέρι με χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και σε κοινωνικές-πολιτικές παρεμβάσεις, χωρίς κανενός είδους αντίτιμο, μιας και οι αξίες μας, τα όνειρα μας, οι ζωές μας ολόκληρες δεν είναι εμπορεύματα για να ανταλλάσσονται. Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή κομματικά ταμεία, τοπικές αρχές ή δημοτικές παρατάξεις, "μη" κυβερνητικές οργανώσεις ή ιδιώτες χορηγούς και διαφημιστές.

Η ηλεκτρονική σελίδα του στεκιού είναι anarxiko-resalto.blogspot.gr και ο χώρος είναι ανοικτός κάθε Παρασκευή από τις 8.00μμ, είτε με την πραγματοποίηση εκδηλώσεων είτε για γνωριμία, κοινωνικότητα και χαλαρή συνεύρεση.

Το στέκι βρίσκεται στην οδό

**Έβρου 23 & Ελ. Βενιζέλου,
στο Κερατσίνι (Ταμπούρια),
100μ από την πλ. Λαού.**

1 ...προς όλους αυτούς που στηρίζουν την κουητούρα του βιασμού...

Η ουγγρική κυβέρνηση πραγματοποίησε καμπάνια ενάντια στους βιασμούς με ένα βίντεο που ρίχνει την ευθύνη για τις σεξουαλικές επιθέσεις στις γυναίκες. Το βίντεο, με κεντρικό σλόγκαν «Είστε υπεύθυνες. Μπορείτε να κάνετε κάτι γι' αυτό», απεικονίζει νεαρές γυναίκες ντυμένες «πρακητικακά», να πίνουν και να χορεύουν ώστε να δηλώσει ως υπαίτιες των βιασμών τις ίδιες τις γυναίκες.

Η απάντηση ήρθε στους δρόμους με μία πολύ μαζική μαζική διαδήλωση στην Βουδαπέστη, το slutwalk.

Εκεί και εδώ και παντού, προς όλους αυτούς που στηρίζουν την κουητούρα του βιασμού ας το βάλουν καλά στο μυαλό τους.

Κανείς δεν θα περιορίσει την συμπεριφορά μας και καμιά μας δεν θα αυτοαστυνομεύσει την κίνηση και την εκφραστικότητά της.

«θα φοράμε ό,τι θέλουμε, θα κυκλοφορούμε όποτε και όπου θέλουμε, θα μιλάμε και θα χορεύουμε και δεν έχουμε να δώσουμε λογαριασμό σε κανέναν».

2 Γιάνη Θεέ, πάρε την ΠΑΕ

Ο νέος «star» της κυβέρνησης και ο «αγαπημένος του λαού», Γιάνης Βαρουφάκης, καθιερώθηκε από τα μίντια ως fashion icon, sex symbol και φυσικά ο σωστός άντρας που θα μας βγάλει από την κρίση.

**Και η αριστερά χρειάζεται το θέαμά της.
«Για την Ελλάδα με γαμώτο».**

3 Για την εξέγερση στην Αμυγδαλέζα

Στις 22/12/2014 βγήκε η απόφαση για τους μετανάστες που δικάζονταν για την εξέγερση στην Αμυγδαλέζα τον Αύγουστο. ΑΘΩΟΙ από τις κατηγορίες και ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ από τη διοικητική κράτησή τους. Ειλεύθεροι όμως μόνο και μόνο για να ξαναρχιστούν στον ίδιο κύκλο παρανομιοποίησης, φτωχοποίησης και αορατότητας. Είναι εκείνοι, όμως που συνεχίζουν και δείχνουν τον δρόμο με τους αγώνες τους για ελευθερία και αξιοπρέπεια μέσα και έξω από τα κέντρα κράτησης.

όλα συνεχίζονται

**– στρατόπεδα συγκέντρωσης ποτέ και πουθενά
κοινοί αγώνες ντόπιων και μεταναστών**

4. Απίστευτο και όμως gamato

Ο Ι. Καθυβάς επιχειρηματίας με μαγαζιά εστίασης GAMATO στο Ζωγράφου και στην Πετρούπολη θεωρεί gamato να πληρώνει τους εργαζόμενους του με 3,30 ευρώ την ώρα χωρίς ασφάλιση και πολύ συχνά μάλιστα να τους αφήνει απλήρωτους, αφού το μαγαζί δουλεύει όλο το 24ωρο και η φροντίδα για τον εργαζόμενο που δουλεύει 10-12 ώρες (ακόμη και 16) τη φορά μεταφράζεται σε ένα ράντζο για να μπορεί να κοιμάται και λίγο.

Πόσο gamato(s) είναι ο καπιταλισμός, τελικά για τα αφεντικά;

Αιηά δεν υπολογίζει στην δύναμη των εργαζομένων και των αλληλεγγύων που όταν ενώνονται και αντιστέκονται ενάντια στις άθλιες συνθήκες, την εργοδοτική τρομοκρατία, τις προσβολές και τις απειλές, δεν διεκδικούν μόνο τα δεδουλευμένα τους αιηά και την αξιοπρέπειά τους.

Αγώνας μέχρι τη νίκη ενάντια στον κ. gamato και σε κάθε gamato αφεντικό.

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΕΚΑΕΤΙΑ η χρήση των ψηφιακών μέσων κοινωνικής δικτύωσης έχει εξαπλωθεί σε βαθμό τέτοιο, ώστε οι ενεργοί χρήστες τους σε όλο τον κόσμο να αγγίζουν τα δύο δισεκατομμύρια. Η καθημερινότητα ενός πολύ μεγάλου κομμματιού του πληθυσμού, ανεξάρτητα από την ηλικία και άλλα χαρακτηριστικά, κυριαρχείται από την ανάγνωση tweets, τη δημοσίευση σε προσωπικές σελίδες σε κάποιο από τα social media, στα likes, τη γνωριμία και επικοινωνία με άλλους ανθρώπους που δικτυώνονται σε αυτά.

Η "επανάσταση" των social media, έχει προσφέρει νέες δυνατότητες στην επικοινωνία και στη ροή πληροφοριών και δεδομένων μέσα στον παγκόσμιο ιστό, με το νέο αυτό μοντέλο επικοινωνίας "πολλοί προς πολλούς" χωρίς διαμεσολάβηση, που εισήγαγε τόσο η αρχιτεκτονική των μέσων κοινωνικής δικτύωσης όσο και η ψηφιακή επιστήμη στο σύνολό της.

Σε καθεστώς και συνθήκες καθημερινότητας που χαρακτηρίζονταν το λιγότερο από την έντονη λογοκρισία, με τα καθεστωτικά ΜΜΕ να αποτελούν το μόνο μέσο διάδοσης ειδήσεων, τα ψηφιακά κοινωνικά δίκτυα χρησιμοποιήθηκαν αρχικά ως μέσο διαμαρτυρίας και αησιόκριτης έκφρασης ενώ στη συνέχεια αποτέλεσαν μέχρι και μέσο για οργάνωση διαδηλώσεων που εξελίχθηκαν σε εξεγερτικά συμβάντα των "από κάτω". Χαρακτηριστικός είναι και ο τρόπος που δημιουργήθηκε το indymedia το 1999 για την κάλυψη των διαδηλώσεων κατά του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου στο Σιάτλ από τους ίδιους τους διαδηλωτές.

Πέρα όμως από τις δυνατότητες που ανοίγουν, τα ψηφιακά κοινωνικά δίκτυα διέπονται και από αρκετά προβληματικά σημεία. Σε αντίθεση με δομές ανεξάρτητης ενημέρωσης, τα social media δεν ακολουθούν οριζόντια οργάνωση με αντιεραρχικά χαρακτηριστικά. Τα ευρέως χρησιμοποιούμενα μέσα κοινωνικής δικτύωσης αποτελούν πολυεθνικές εταιρείες "κολλοσσούς" με τζιρους δισεκατομμυρίων. Οι όροι χρήσης και οι πολιτικές δημοσίευσης διαμορφώνονται κατευθείαν από τα κεντρικά συμβούλια των εταιρειών αυτών, δημιουργώντας έτσι νέους τύπους διαδικτυακών νόμων στους οποίους οι ψηφιακοί υπήκοοι πρέπει να υπατάσσονται, διαφορετικά τιμωρούνται με τον εξοστρακισμό τους από την ψηφιακή σφαίρα επικοινωνίας. Δεν είναι λίγες οι φορές που διάφοροι λογαριασμοί έκλεισαν απροειδοποίητα είτε

μετά από καταγγελίες κρατικών φορέων είτε με απευθείας απόφαση της εκάστοτε εταιρίας που διευθύνει το κάθε μέσο γιατί δεν τηρούσαν τους όρους χρήσης, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το σχετικά πρόσφατο μαζικό κλείσιμο λογαριασμών στο facebook. Οι λογαριασμοί που έκλεισαν κρίθηκε ότι πατρύπουν στη βία, με μεγάλο αριθμό των λογαριασμών αυτών να περιέχουν φωτογραφίες από διαδηλώσεις ή ακόμα και αναδημοσιεύσεις αναρχικών κειμένων.

Ένα επιπλέον δομικό προβληματικό θέμα των social media είναι το γεγονός πως η υλικοτεχνική υποδομή, που χρειάζονται τα δίκτυα για να στηθούν, ελέγχεται είτε από κράτη είτε από πολυεθνικές εταιρίες. Σε κινηματικό επίπεδο βέβαια, έχουν στηθεί και λειτουργούν υποδομές στο διαδίκτυο, όπως για παράδειγμα ο σέρβερ του espiv.

Παρ' όλα αυτά, τα social media εξακολουθούν να χρησιμοποιούνται ως μέσα πολιτικής προπαγάνδας από άτομα και ομάδες. Η ευκολία που επιδεικνύεται στη δημοσίευση και αναπαραγωγή απόψεων κάνει εθικιστικότερη την χρήση τους ως συμπλήρωμα ή πολλαπλές φορές και αντικατάστασης πιο άμεσων μέσων ζύμωσης και διάδοσης ιδεών. Η σιγουριά και η ασφάλεια του πληκτρολογίου όμως δημιουργεί μία πολύ χαλαρή δικτύωση, που δεν μπορεί να αποκτήσει τη δυναμική των σχέσεων που δημιουργούνται μέσα από κοινά βιώματα των υποκειμένων στις συνελεύσεις και στο δρόμο. Η χρήση των ψηφιακών κοινωνικών δικτύων ως ατομικό εργαλείο, χωρίς την ίδια την ενεργό συμμετοχή στις ζωντανές διαδικασίες, και σχέσεις, δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να εγκαθιδρύει και να θεσμοθετεί έναν ούτως ή άλλως αποξενωμένο τρόπο ζωής και αντίληψης των κοινωνικών σχέσεων και επικοινωνίας, απομακρύνοντας εν τέλει το κάθε άτομο, «νομίμως» πια και κοινώς αποδεκτά, από την όποια ζώσα, «άβοη», «δύσκολη» σχέση. Και κατ' επέκταση από κάθε προσπάθεια συλλογικοποίησης, λειτουργώντας απλώς σαν βαθίδα εκτόνωσης συσσωρευμένης οργής.

Με το πεδίο του δημόσιου λόγου να μετατοπίζεται όλο και περισσότερο στον ψηφιακό χώρο, καλούμαστε να διερευνήσουμε τους τρόπους συσχέτισμού μας με τα ψηφιακά μέσα επικοινωνίας και δικτύωσης. Ενός συσχετισμού που θα ακολουθεί τα χαρακτηριστικά που θέτουμε εμείς, χωρίς να δημιουργούνται σχέσεις εξάρτησης και υποκατάστασης των πραγματικών δημιουργικών δυναμικών.

Η Εργασία

σε...“κατάσταση εξαιρέσης”

«Δεν μας έχουν πληρώσει
ακόμα οι πελάτες...
Δεν υπάρχουν λεφτά στο ταμείο
για να καλυφθούν οι μισθοί.
Κάντε λίγο υπομονή
και προς το παρόν
πάρτε ένα έναντι.»

«Είμαστε πολύ ικανοποιημένοι
από την δουλειά σας
αλλά δυστυχώς
η οικονομική κατάσταση
της εταιρείας δεν μας επιτρέπει
να προχωρήσουμε σε προσλήψεις.
Θα συνεχίσετε να εργάζεστε χωρίς
ασφάλιση, αν φυσικά θέλετε.»

ΑΝ ΕΙΣΑΙ ΤΥΧΕΡΟΣ/Η, ΕΡΓΑΖΕΣΑΙ και δεν έχει συμβεί σε εσένα κάτι παρόμοιο, συγχαρητήρια!! Σίγουρα όμως θα έχεις ακούσει κάτι αντίστοιχο για κάποιο κοντινό σου πρόσωπο. Σε μια περίοδο συστημικής και οικονομικής κρίσης δεν θα μπορούσε παρά να υπάρχει κρίση και στην εργασία, με τις συνθήκες εργασίας να επηρεάζονται επίσης, σε διαφορετικό βαθμό και με διαφορετικό τρόπο σε κάθε περίπτωση. Ο δημοφιλέστερος τρόπος αυτή την περίοδο είναι η Εξαιρέση που γίνεται ο Κανόνας.

Να εργάζεσαι χωρίς ασφάλιση ή με ασφάλιση για λιγότερες ώρες από αυτές που δουλεύεις, να πληρώνεσαι έναντι, να μην παίρνεις δώρα και επιδόματα που σου αναλογούν, να εργάζεσαι 10, 12 ή 16 ώρες καθημερινά χάνοντας ώρες που θα μπορούσες να ζήσεις, χωρίς να πληρώνεσαι υπερωρίες, να εργάζεσαι 3 ώρες την ημέρα ή μια μέρα την βδομάδα, να είσαι πάνω από ένα τηλέφωνο για να σε καλέσουν κάποια ώρα για δουλειά ενώ δεν σε έχουν καλέσει για αρκετές μέρες. Ο κατάλληλος είναι μεγάλος.

Κάθε μια από αυτές τις εξαιρέσεις έχει γίνει πλέον κανονικότητα που επιβάλλεται από και διαμέσου των αφεντικών, μεγάλων και μικρών. Η «απορρύθμιση» της αγοράς εργασίας, η επίθεση δηλαδή στις εργασιακές καταστάσεις, δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας τρώικας ή κάποιου μνημονίου όπως πολλοί θέλουν να το παρουσιάζουν αλλά απάντηση των εγχώριων μικρών και μεγάλων αφεντικών, στο πλαίσιο των περίφημων «μεταρρυθμίσεων», δηλαδή της οικονομικής, κοινωνικής, διοικητικής αναδιάρθρωσης του εγχώριου καπιταλισμού. Με τις ευλογίες πάντα του ελληνικού κράτους και του κυβερνητικού του προσώπου. Ακόμα και αν οι ευλογίες βαφτιστούν κατάρες από μια κυβέρνηση με αριστερό προσώπειο, ούτε η επίθεση στις εργασιακές συνθήκες ούτε η επιβολή της νέας κανονικότητας θα εξαφανιστούν δια μαγείας.

Μια κανονικότητα που γίνεται αποδεκτή από κάποιους που ίσως να είχαν γνωρίσει ή και όχι, κάποτε, μια άλλη, “καλύτερη”, κανονικότητα, σιγοψιθυρίζοντας «Μη μιλάς καθόλου... Δουλίτσα να υπάρχει». Κάποιοι είναι ανθρωποκαμειλέοντες που βολεύονται σε κάθε νέα κατάσταση άκριτα. Άλλοι είναι αυτοί που φοβούνται ή αδιαφορούν να πάρουν τη ζωή τους στα χέρια τους, όντας αθητοτριωμένοι, ρημαγμένοι, με ελλιπή πολιτικά κριτήρια και χωρίς κοινότητες αγώνα και υποστήριξης. Είναι αυτοί που λόγω του επιβιωτικού εκβιασμού την αποδέχονται ως αναγκαίο κακό. Ας ξεκινήσουμε από τα βασικά, αναγκαίο κακό είναι η δουλειά, όχι η δουλειά. Κι ένα βήμα ακόμα πιο πίσω: η δουλειά δεν είναι δικαίωμα, είναι εκβιασμός.

Η κανονικότητα αυτή δεν μπορεί να γίνεται αποδεκτή, γιατί είναι αδιανόητο να συμμετέχουμε σε αυτό το παιχνίδι του τρόμου. Ο αγώνας δίνεται ενάντια στα αφεντικά, στο κράτος και το καπιταλιστικό σύστημα που γεννά και θρέφει τέτοιες πρακτικές και λογικές. Είναι σημαντικό και απαραίτητο να χτίσουμε ξανά τη συλλογικότητα και τη δύναμη των εκμεταλλευόμενων μέσα και έξω από τα σύγχρονα εργασιακά κότεργα. Να σταθούμε ο ένας πλάι στην άλλη, να δούμε την κοινή μας θέση, τα κοινά μας προβλήματα, τις κοινές μας δυνατότητες και να αναπτύξουμε τις δικές μας αντιστάσεις, μακριά από ξεπουλημένους ή πεφωτισμένους εργασιοπατέρες. Από την αλληλοϋποστήριξη και την κάλυψη μεταξύ των συναδέλφων, την κόντρα με τα αφεντικά και τους προϊσταμένους, την ψούφα πάντα εις βάρος της εταιρείας και όχι των συναδέλφων, μέχρι τη συλλογικοποίηση μας σε αυτοοργανωμένες συνελεύσεις ή σωματοεία βάσης, τις απεργίες και τις διαδηλώσεις. Να επαναφέρουμε και να κάνουμε πράξη ένα σύνθημα μιας δεκαετίας πίσω:

**για να αγαπήσουμε οι εργάτες και οι εργαζόμενοι ξανά τους εαυτούς μας
πρέπει πρώτα να μισήσουμε ξανά τα αφεντικά μας.**

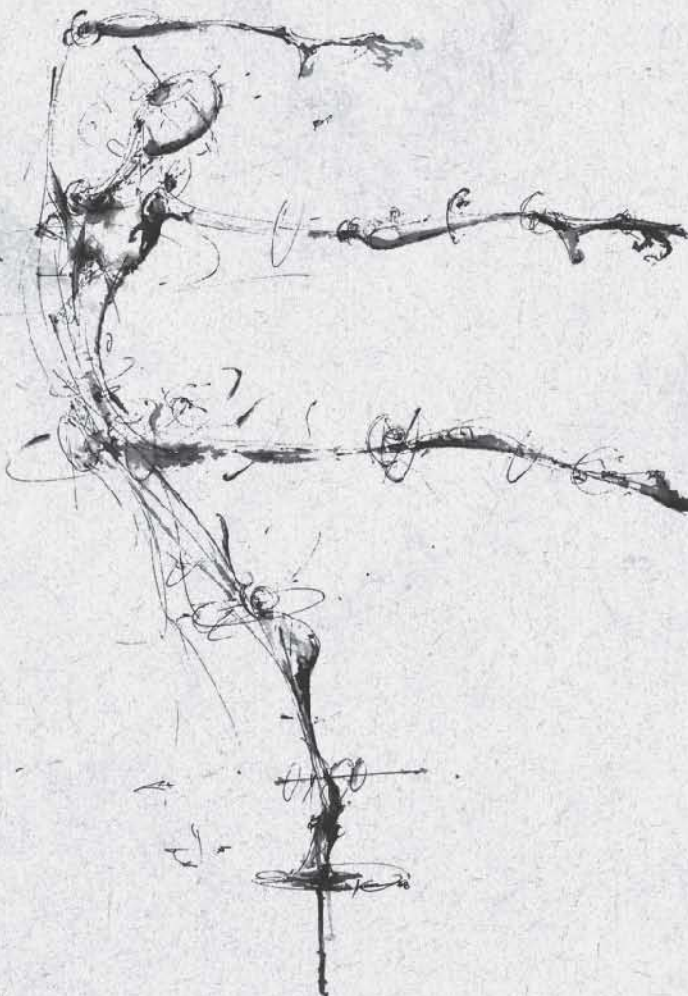
1,2,3+λόγια για τα προγράμματα Voucher...

06

Ένα νέο πρόγραμμα επιδοτούμενης απασχόλησης από το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης υλοποιεί ο ΟΑΕΔ σε συνεργασία με πιστοποιημένα Κέντρα Επαγγελματικής Κατάρτισης. Το πρόγραμμα έχει τίτλο: «Επιταγή εισόδου στην αγορά εργασίας για άνεργους». Στόχος του προγράμματος είναι η επίτευξη μιας δομημένης πορείας εισόδου των νεο εισερχόμενων ανεργων νέων στην αγορά εργασίας, η οποία θα καταλήγει στην τοποθέτησή τους σε θέσεις απασχόλησης σε επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας. Ειδικότερα το πρόγραμμα διασφαλίζει τις αναγκαίες προϋποθέσεις ένταξης των νέων στην αγορά εργασίας μέσω της απόκτησης και βελτίωσης των γνώσεών τους με παράλληλη θεωρητική κατάρτιση και πρακτική άσκηση σε πραγματικές συνθήκες εργασιακού περιβάλλοντος και προσαρμογή των γνώσεων στις πραγματικές ανάγκες της παραγωγικής διαδικασίας.

Ένα από τα χαρακτηριστικά του σύγχρονου εργασιακού μεσαίωνα και το όνομα αυτού, "voucher" ή αλλιώς "επιταγή εισόδου στην αγορά εργασίας της ρουφιανιάς, των απολύσεων, της επισφαλούς απλήρωτης εργασίας".

ΑΣ ΤΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΟΜΩΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ από την αρχή. Έστω πως ένας άνεργος επιθυμεί να συμμετάσχει στα προγράμματα αυτά, θα πρέπει να κάνει αίτηση στα λεγόμενα Κ.Ε.Κ. (Κέντρα Επαγγελματικής Κατάρτισης) τα οποία παίζουν τον ρόλο του μεσάζοντα ώστε αφενός να βρεθεί η επιχείρηση που θα απασχολήσει τον υποψήφιο και αφετέρου να πραγματοποιηθεί το θεωρητικό σκέλος «κατάρτισης» του νέου μέσα στο Κ.Ε.Κ. Στην πραγματικότητα, τα Κ.Ε.Κ αποτελούν γραφεία ενοικίασης εργαζομένων, σύγχρονα σκληροπάρζαρα ανέργων, τα οποία έχουν να λαμβάνουν 1.100 ευρώ το «ωφελοούμενο» κεφάλι από το κράτος. Διόλου ευκαταφρόνητο ποσό, γι' αυτό και τα Κ.Ε.Κ διαφημίζουν τα προγράμματα με δελεαστικά πακέτα προσφορών - από tablet μέχρι κάρτες δωρεάν μετακίνησης στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς- προς αναζήτηση ολόκληρα και περισσότερων νέων «ωφελοούμενων» - πελατών.

Σε αρκετές περιπτώσεις τα Κ.Ε.Κ. καθυστερούν για μήνες την πληρωμή των εργαζομένων μιας και είναι οι πλέον αρμόδιοι για τις πληρωμές από το Υπουργείο Εργασίας. Από τη στιγμή που κάποιος επιλέγεται, ονομάζεται αυτομάτως ως «ωφελοούμενος». Όντας «ωφελοούμενοι» και όχι εργαζόμενοι, οι voucher-άδες δεν έχουν δικαίωμα απεργίας, συμμετοχής σε θεσμικά κατοχυρωμένα σωματεία, δικαίωμα αδειών ασθενείας. Επιπλέον, μετά το τέλος του προγράμματος (λήξη της σύμβασης) οι εργαζόμενοι δεν εντάσσονται στο ταμείο ανεργίας. Αντιμετωπίζονται ως «ωφελοούμενοι», πρακτικάριοι, μαθητευόμενοι, που όμως φορολογούνται κανονικότητα ενώ για όσο διάστημα απασχολούνται δεν τους παρέχονται ούτε ένσημα, ούτε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Ίσως όμως το πιο κραυγαλέο της όλης υπόθεσης κοροϊδία και εξαπάτησης των ανέργων είναι ότι τα αφεντικά, μικρά και μεγάλα, για ακόμη μια φορά τη βγάζουν «καθαρή». Αυτό γιατί οι επιχειρήσεις ουσιαστικά εξασφαλίζουν τσάμπα εργατικό δυναμικό, το οποίο ξεζουμίζουν, αφού τα αφεντικά δεν πληρώνουν απολύτως τίποτα μιας και τα προγράμματα καλύπτονται 100% από το ΕΣΠΑ. «Τάζουν» στους ωφελοούμενους πως με την ολοκλήρωση του προγράμματος θα τους προσλάβουν κανονικά, πράγμα που είναι ψέμα μιας και προφανώς η ανακύκλωση εργαζομένων είναι πιο συμφέρουσα. Σε αυτό το κλίμα είναι λογικό να αναπτύσσονται ανταγωνισμοί, αφού πολλή επιχειρήσεις καλύπτουν θέσεις εργασίας με «ωφελοούμενους» (voucher) με παράλληλες μαζικές απολύσεις του σταθερού ως τότε προσωπικού. Ως τα τέλη του 2014 στα προγράμματα αυτά συμμετείχαν περίπου 75.000 άνεργοι διαφόρων ηλικιών ενώ δεν είναι λίγες οι καταγγελίες από voucher-άδες για εργοδοτικές αυθαιρέσεις, κακοποιήσεις και βιαιοτηίες.

Ένα είναι σίγουρο για αυτούς που καθημερινά δουλεύουν με τέτοιους όρους: ο στόχος του υπουργείου επιτεύχθηκε. Οι νέοι πράγματι "εισέρχονται σε μια δομημένη πορεία" στην αγορά εργασίας, "ασκούνται" σε κάτι παραπάνω από τις "πραγματικές συνθήκες εργασιακού περιβάλλοντος" και "αποκτούν γνώσεις" για τις κανονικές αληφάγες "πραγματικές ανάγκες της παραγωγικής διαδικασίας".

Ποτέ την Κυριακή

Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗΣ αργίας είναι ένα μέτρο που πάρθηκε προς όφελος των μεγαλεμπόρων και των πολυεθνικών. Μετατρέπει τους εργαζόμενους σε σκλάβους που θα δουλεύουν εξαντλητικά κάθε μέρα για να μεγαλώσουν τα κέρδη των αφεντικών στη νέα εποχή του εργασιακού μεσαίωνα.

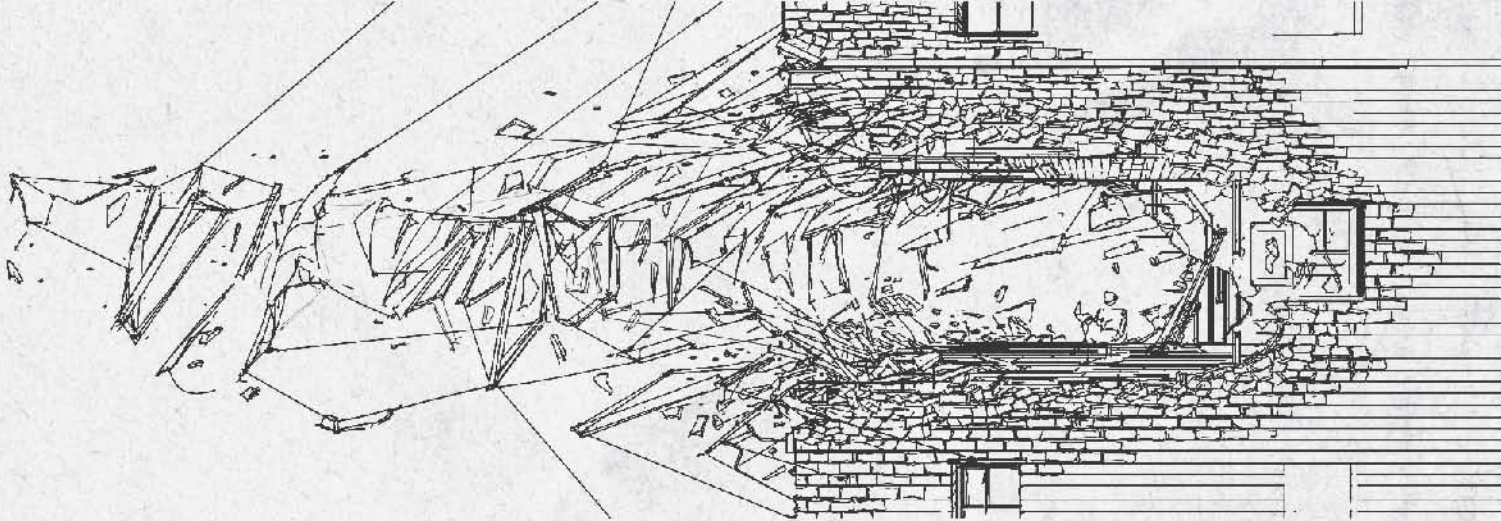
Η μερική απασχόληση, το ωρομίσθιο, και το απειλευρωμένο ωράριο εντατικοποιούνται ακόμα περισσότερο και μεγαλώνει η εκμετάλλευση της εργατικής τάξης. Με τον τρόπο αυτό αφαιρούν όσο ελεύθερο χρόνο απέμεινε στους ήδη εξαντλημένους εργαζόμενους. Η κατάργηση της αργίας της Κυριακής στο εμπόριο, δεν ανοίγει το δρόμο μόνο στους κλάδους που συνδέονται με αυτό, αλλά πολύ σύντομα θα ισχύει για το σύνολο της εργατικής τάξης.

Οι μειώσεις μισθών ξεπερνούν το 25%, ποσοστό που είναι ακόμα μεγαλύτερο αν αναλογισθούμε την κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, τη γιγάντωση της απεργίας και την ακρίβεια, το μόνο σίγουρο είναι ότι η αργία της Κυριακής δεν είναι η αιτία που χιλιάδες εμποροπλήθη είναι είτε απλήρωτοι είτε άνεργοι. Το επιχείρημα δε των νέων θέσεων εργασίας και της επιπλέον αμοιβής που είχε υποσχεθεί η κυβέρνηση δεν επιβεβαιώθηκε. Αντιθέτως η κυριακάτικη λειτουργία των καταστημάτων είχε ως αποτέλεσμα τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων με τα σπαστά ωράρια, την απλήρωτη εργασία, τη μη καταβολή των υπερωριών και τα πεντάμηνα προγράμματα ΕΣΠΑ να είναι πλέον ο κανόνας.

Οι πολυεθνικές στον κλάδο του εμπορίου, επιδιώκουν το βίαιο ξεκλήρισμα χιλιάδων αυτοαπασχολούμενων και μικρών καταστημάτων στον κλάδο του λιανεμπορίου, οι οποίοι δε θα μπορούν να αντέξουν την αύξηση του λειτουργικού κόστους, την αύξηση των ωρών εργασίας τους και τον ανταγωνισμό με τις μεγάλες επιχειρήσεις του κλάδου, οι οποίες έχουν τα οικονομικά περιθώρια να πιέζουν και να σφίγγουν τη θηλιά του ανταγωνισμού προς όφελός τους.

Με βάση τα παραπάνω γίνεται σαφές ότι δεν υιοθετούμε τον ρόλο του "καλού" -δηλαδή του πειθηνίου-εργαζόμενου. Μέσω μιας πολύμορφης καμπάνιας για την υπεράσπιση της κυριακάτικης αργίας έχει επιχειρηθεί να αναδειχθεί ακόμα περισσότερο η αλληλεγγύη και η εκμετάλλευση για τα συμφέροντα του κεφαλαίου, όπως και η ρήξη με τον ρόλο του καταναλωτή.

Στο πλαίσιο του συνοδικού αγώνα για την προάσπιση των εργατικών συμφερόντων και δικαιωμάτων, της ζωής και της αξιοπρέπειας, τα τελευταία χρόνια και με ιδιαίτερη ένταση το 2014, έχουν δοθεί μια σειρά από μεγάλες μάχες ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας: Απεργίες, αποκλεισμοί καταστημάτων, παρεμβάσεις ενημέρωσης εργαζομένων και καταναλωτών αλλά και συγκρούσεις με την αστυνομία. Η συνέχιση και το δυνάμωμα του αγώνα ενάντια στην κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας, όπως άφησατε και του αγώνα ενάντια στη συνοδική επίθεση που ως εργαζόμενοι δεχόμαστε, είναι στο χέρι όλων μας. Η οργάνωση στους χώρους δουλειάς, η αλληλεγγύη μεταξύ μας και η συλλογική αντίστασή είναι η μόνη λύση. Διότι, αν επιλέξεις να ψωνίζεις την Κυριακή, ετοιμάσου να δουλέψεις και την Κυριακή.

Είμαστε όλοι Charlie?

ΠΡΕΠΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΠΟΙΟΣ ΑΦΕΛΗΣ για να πιστεύει σ' αλήθεια ότι αυτό που αμφισβήτησε η επίθεση στη σατυρική εφημερίδα Charlie Hebdo, στις 7 Γενάρη 2015 (με 12 νεκρούς, 10 δημοσιογράφους και 2 αστυνομικούς) και βγήκε να υπερασπιστεί η μαζική διαδήλωση στο Παρίσι με την παρουσία δεκάδων ηγετών ξένων κρατών και οι 10.000 στρατιώτες στους δρόμους των γαλλικών πόλεων, ήταν η «ελευθερία του λόγου».

08

Δεν ήταν εξάλλου η πρώτη επίθεση εντός δυτικού κράτους τα τελευταία χρόνια. Είχαν προηγηθεί οι επιθέσεις στους δίδυμους πύργους του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου και στο Πεντάγωνο, στις ΗΠΑ στις 11/9/2001 (με 3000 νεκρούς), σε τρένα και σιδηροδρομικούς σταθμούς στη Μαδρίτη, στις 11/3/2004 (με 191 νεκρούς), στο μετρό και σε λεωφορεία του Λονδίνου, στις 7/7/2005 (με 56 νεκρούς).

Στο συγκεκριμένο άρθρο δε θα εστιάσουμε στα κίνητρα των δύο αδερφών δραστών, αραβικής καταγωγής, γεννημένων και μεγαλωμένων στη Γαλλία, που φαίνεται να είχαν «αφυπνιστεί», «ριζοσπαστικοποιηθεί» και έρβει σε επαφή με ισλαμιστικές οργανώσεις μετά την έναρξη της πολεμικής επέμβασης στο Ιράκ το 2003 (200.000 νεκροί, 500.000 άνθρωποι με γενετικές μεταλλάξεις, κυρίως παιδιά λόγω χρήσης βομβών απεμπλουτισμένου ουρανού, ρίψη περισσότερων βομβών από όσες έπεσαν αθροιστικά στους δυο παγκοσμίου πολέμους). Ούτε στην επιλογή ως στόχου της Charlie Hebdo, που είχε δεχτεί από πολλούς ηλιθεράτους δριμελή κριτική τα τελευταία χρόνια για την προσβλητική δημοσίευση ή αναδημοσίευση σκίτσων του Μωάμεθ¹. Ένα εναλλακτικό-ριζοσπαστικό έντυπο σάτυρας της δεκαετίας του 1970

που έχει μεταλλαχθεί εδώ και πολλά χρόνια σε συντηρητική, καθεστωτική, αντιμουσουλμανική φυλλίδα. Θα επιχειρήσουμε μια σύντομη προσέγγιση στις βαθύτερες αιτίες αυτών των γεγονότων² και στις προεκτάσεις τους.

Πρόκειται για μια ιστορία ήδη ενός αιώνα, όταν η περιοχή της Μέσης Ανατολής τέθηκε τη δεκαετία του 1920 υπό "Βρετανική και Γαλλική Εντολή", μοιρασμένη από τις δύο τότε μεγάλες αποικιοκρατικές δυνάμεις σε συνέχεια του διαμελισμού της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, λόγω των τεράστιων πετρελαιοειδών κοιτασμάτων που εντοπίστηκαν στην περιοχή. Σε μια εποχή που, μετά την ανακάλυψη του κινητήρα εσωτερικής καύσης, το πετρέλαιο αναδεικνυόταν στο ενεργειακό μέσο που θα κυριαρχούσε τις επόμενες δεκαετίες, όπως συμβαίνει μέχρι τις μέρες μας. Η αμερικάνικη επικυριαρχία μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, αντικατέστησε σε μεγάλο βαθμό την "Βρετανική και Γαλλική Εντολή" στη Μέση Ανατολή ενώ παράλληλα η ΕΣΣΔ επιδίωξε σταθερά έρρισμα, πολιτικές, γεωστρατηγικές, ενεργειακές, στρατιωτικές συμμαχίες στην περιοχή, η οποία αποτέλεσε ένα από τα κύρια θέατρα του λεγόμενου «ψυχρού πολέμου».

Με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ κυριαρχίας («υπαρκτός σοσιαλισμός») στα τέλη της δεκαετίας του 1980 με αρχές της δεκαετίας του 1990, τα δυτικά κράτη, με επικεφαλής τις ΗΠΑ, αυτοανακηρύχθηκαν νικητές του «ψυχρού πολέμου», ανακοίνωσαν το «τέλος της ιστορίας» και αναγόρευσαν τον καπιταλισμό, την οικονομία της αγοράς, την αστική δημοκρατία (δυτικού τύπου) και τον δυτικό πολιτισμό ως το καλύτερο δυνατό πολιτικό, οικονομικό, κοινωνικό, πολιτισμικό σύστημα. Η Νέα Τάξη Πραγμάτων που εγκαθιδρύθηκε (New World Order), χαρακτηρίστηκε από τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την Pax Americana, που μεταφράζεται ως ειρήνη εγγυημένη από την αμερικάνικη επικυριαρχία-ισχύ, κατ' αναλογία με την Pax Romana της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Είναι η (δία) περίοδος που αποτυ-

πώθηκε η θεωρία της «σύγκρουσης πολιτισμών» από τον Χάντινγκτον (think tank του καθεστώτος στις ΗΠΑ), που αποτέλεσε ιδεολογικό ευαγγέλιο των σύγχρονων δυτικών σταυροφόρων, τόσο για τις επεκτατικές τους βλέψεις και στρατιωτικές επεμβάσεις όσο και για την αντιμετώπιση των μεταναστών, των μειονοτικών, των αλλοθρηστών και αλλόθρησκων στα μετόπισθεν, εντός των δυτικών κρατών.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον επεκτατισμού, στρατιωτικών επεμβάσεων, αποικιοκρατίας, μαζικού θανάτου, υπαρφαγής των ενεργειακών κοιτασμάτων, φτωχοποίησης και μετανάστευσης, βρήκαν έδαφος ανάπτυξης οι κάθε είδους θρησκευτικοί φανατισμοί³, ως δύναμη-δυνατότητα αντίστασης στους (άπιστους) κατακτητές αλλιά και κοινωνικής ανασυγκρότησης-συνοχής πάνω στο αντιδραστικό-σκοταδιστικό πρότυπο της Σαρία⁴. Σε συνδυασμό με ένα πλούσιο προνοιακό έργο στη βάση της κοινωνίας (σχολεία, νοσοκομεία, φιλιανθρωπικές για τους άπορους κ.α.). Τελευταία εκδοχή αυτής της διεργασίας είναι το ισλαμικό κράτος ή χαλιφάτο Ι.Σ. (Islamic State) σε περιοχές του Ιράκ, της Συρίας και της Λιβύης που αποτελεί πόλο συσπείρωσης για χιλιάδες φανατικούς ισλαμιστές εντός και εκτός δυτικών κρατών αλλιά και υπόδειγμα για δράσεις εντός των εστιών των (άπιστων) κατακτητών και επικυρίαρχων, που έχουν μέχρι και το θράσος να κοροϊδεύουν τον προφήτη Μωάμεθ.

Μετά το πρόσφατο αίτημα του Ομπάμα, στις αρχές Φλεβάρη, προς το Κογκρέσο των ΗΠΑ για πράσινο φως, τριετούς διάρκειας, για νέα πολεμική, εναέρια και χερσαία, επέμβαση των ΗΠΑ και πολεμικών κρατών που θα συνταχθούν μαζί τους (ανάμεσά τους και πολεμικά ευρωπαϊκά), σε Συρία, Ιράκ, ενδεχομένως και Λιβύη, με αιχμή το χτύπημα του Ι.Σ., η σύγκρουση

μεταξύ παγκόσμιων οικονομικά-πολιτικά-στρατιωτικά κυρίαρχων-πληθυντόματσων (με υψηλό βαθμό εθνικής ομοψυχίας και κοινωνικής συστράτευσης στο εσωτερικό τους) και τοπικών δεσποτειών (αντιδυτικών ελίτ και μεσοστρωμάτων, θρησκευτικής συγκρότησης, που επιτυγχάνουν σοβαρό έρεισμα στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα και υψηλό βαθμό διαταξικής συστράτευσης), θα συνεχιστεί για τα συμφέροντα των κοσμικών ή θρησκευτικών ηγεμόνων. Με εκατόμβες πηληβίων στα πεδία μαχών ή από «παράπηλευρες απώλειες». Με ενίσχυση του ρατσισμού, του αντιμουσουλμανισμού, των μέτρων ελέγχου, παρακολούθησης, καταστολής (δηλαδή «δημόσιας τάξης») εντός των δυτικών κρατών.

Αν υπερόσπιση της «ελευθερίας του λόγου» και της αστικής «δημοκρατίας» σημαίνει στρατός στους δρόμους των πόλεων, ενίσχυση του θεσμικού και κοινωνικού ρατσισμού, της ισλαμοφοβίας, του εθνικισμού, της υποτίμησης και απόρριψης καθενί διαφορετικού, μελλομψού, αραβικού, μουσουλμανικού, στο εσωτερικό των «πολιτισμένων» δυτικών κρατών, με παράλληλη κοινωνική συστράτευση και πολεμική προετοιμασία, τότε είναι σημαντικό να τονίσουμε για άλλη μια φορά πως εμείς είμαστε στο πλευρό των όπου γης κολλασμένων, μακριά από εθνικές, θρησκευτικές, φυλετικές και έμφυτες διακρίσεις, πως δεν πιστεύουμε σε κανέναν θεό, πως δεν είμαστε οπαδοί καμίας θρησκείας, καμίας εκκλησίας ή τζαμιού και πως δεν πολεμάμε για κανέναν -είτε επίγειο είτε επουράνιο- αφέντη.

1. Οι μουσουλμάνοι δεν έχουν απεικονίσεις του προφήτη Μωάμεθ -όπως ο χριστιανισμός έχει εικόνες του Χριστού, της Παναγίας, των αγίων- και κάθε απεικόνιση θεωρείται προσβλητική πόσο μάλλον όταν είναι και μειωτική.

2. Δε θα επιχειρήσουμε, επίσης ούτε να επικυρώσουμε ούτε να ακυρώσουμε τους προβληματισμούς και τις εικασίες για ενδεχόμενη εμπλοκή δυτικών μυστικών υπηρεσιών στην επίθεση στο Παρίσι, όπως αντίστοιχα είχαν υπάρξει και για τις προηγούμενες επιθέσεις, στους δίδυμους πύργους και το Πεντάγωνο στις ΗΠΑ, στα τρένα και τους σιδηροδρομικούς σταθμούς στη Μαδρίτη, στο μετρό και σε ρεωφορείο του Λονδίνου. Οι εικασίες αυτές πατάνε κατά κύριο λόγο σε δύο ερωτήματα: ποιους ωφέλησαν τελικά αυτές οι επιθέσεις και γιατί οι δράστες ή οι φερόμενοι ως δράστες πέφτουν πάντα νεκροί μετά τις επιθέσεις (περιπτώσεις Νέας Υόρκης, Λονδίνου, Παρισιού - στη Μαδρίτη δεν εντοπίστηκαν δράστες); Αντλούν, επίσης, από περιπτώσεις όπως η Επιχείρηση Gladio, μια μυστική παρακρατική-παραστρατιωτική επιχείρηση του NATO, ενεργή από το 1947 μέχρι το 1990, που είχε σκοπό να αποτρέψει με ένοπλη δράση μια πιθανή αριστερή-κομμουνιστική-αντιαμερικανική επικράτηση σε χώρες της Δυτικής Ευρώπης (στον ελληνικό χώρο είχε την ονομασία «κόκκινη προβιά»).

3. Ιδίως μετά την υποχώρηση του (παν)αραβικού εθνικισμού (τύπου Νάσερ στην Αίγυπτο) και των αριστερών σχηματισμών και αντάρτικων ειδικά στην περιοχή της Μέσης Ανατολής ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '90 συνάρτηση με την κατάρρευση του «ανατολικού μπλοκ».

4. SHARIA: ισλαμικός νόμος, ο νόμος του θεού, η συγκρότηση της καθημερινής ζωής των πιστών αλλιά και ολόκληρης της κοινωνικής ζωής με βάση τις διαδοχές - επιταγές του κορανίου.

Το πείρα(γ)μα
είναι μια πρωτοβουλία
συντρόφων/-ισσών από τη
συνέλευση του Ρεσάλτο, που με έναν
αυτοοργανωμένο και αντιιεραρχικό τρόπο
δοκιμάζει αλλά και δοκιμάζεται, μέσω ενός
πειρα(γ)ματικού λόγου, ενάντια στον θεσμό
του σχολείου και του εκπαιδευτικού συστήματος
γενικότερα. Μακριά από το να αναγνωρίσει το ρόλο του
μαθητή (βλέποντας τον ως έναν ακόμα ρόλο από αυτούς που
το κράτος και ο καπιταλισμός απλόχερα μοιράζουν) προ-
σπαθεί να προκαλέσει ρήγματα στη λογική που θέλει τον
μαθητή αποκομμένο από την υπόλοιπη κοινωνία.
Το πείρα(γ)μα μοιράζεται στους δρόμους και στα σχολεία
του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας άλλοτε ως
αυτόνομη έκδοση και άλλοτε τρυπώντας στο έντυπο του
Ρεσάλτο. Πάντα επιδιώκοντας την επαφή και την
επικοινωνία με όσες και όσους προτιμούν
να είναι η άμμος και όχι το γράσο
στα γρανάζια του συστήματος. Μπορείτε να τα
βρείτε στο χώρο του Ρεσάλτο κάθε
Παρασκευή μετά τις 8:00μ.μ. και
σε ηλεκτρονική μορφή υπάρχουν
στην διεύθυνση
anarkiko-resalto.blogspot.gr

editoaria

TELETYPE

Το πείρα(γ)μα

πειρα(γ)ματική πρωτοβουλία, ενάντια στο θεσμό της εκπαίδευσης

“Τράπεζα θεμάτων??”

2013

Η τράπεζα θεμάτων ανακοινώθηκε το σχολικό έτος 2013-2014 ως κομμάτι του νομοσχεδίου για το Νέο Λύκειο με υπουργό παιδείας τον Α. Λοβέρδο. Σύμφωνα με αυτό, σε κάθε εξεταζόμενο μάθημα (πλην των μαθημάτων επιλογής) ο καθηγητής βάζει τα δύο από τα τέσσερα θέματα προς εξέταση, ενώ τα άλλα δύο κληρώνονται από την «τράπεζα θεμάτων». Στο τέλος όλα τα θέματα βαθμολογούνται από τον οικείο καθηγητή και ο συνολικός βαθμός που συγκεντρώνουν οι μαθητές στην Α' και Β' Λυκείου μετράει, με βάση κάποιους συντελεστές, για την πρόσβασή τους στην Ανώτατη Εκπαίδευση.

Οι μαθητές/τριες αναγκάζονται να υποστούν τη “διαδικασία των πανελληνίων” για 3 χρόνια συνεχόμενα με εξαντλητικά φροντιστήρια και διάβασμα σε κλίμα ανταγωνισμού, εσωστρέφειας και άγχους μεταξύ τους. Από τα 16 τους χρόνια αντιμετωπίζουν μία σχολική καθημερινότητα, η οποία απαιτεί πολύωρο διάβασμα για καλύτερους βαθμούς. Η εισαγωγή σε ΑΕΙ/ΤΕΙ εξαρτάται από το γενικό μέσο όρο όλων των τάξεων. Διαμορφώνεται ένα σκόμιο πεδίο όξυνσης των οικονομικών ανισοτήτων, αφού η εγγραφή σε φροντιστήρια κρίνεται πλέον αναγκαστική, σχεδόν προαπαιτούμενο. Με άλλα λόγια, όποιος έχει λεφτά περνάει. Δεν είναι τυχαίο πως το 2014 υπήρξε αύξηση 15% στις εγγραφές σε φροντιστήρια της πρώτης Λυκείου ούτε ότι κάποια ιδιωτικά σχολεία γνώριζαν μια μέρα νωρίτερα τα θέματα από την τράπεζα θεμάτων και έκαναν «φροντιστήριο» στους/στις μαθητές/τριες τους.

2015

Σύμφωνα με τις αλλαγές που ανακοίνωσε το Υπουργείο Πολιτισμού, Παιδείας και Θρησκευμάτων με τη νέα διακυβέρνηση Σύριζα-Αν.ελ οι πανελλήνιες συνεχίζουν να ισχύουν για την Γ' Λυκείου, για την προαγωγή των τάξεων απαιτείται ξανά από φέτος ο μαθητής/τρια να έχει βγάλει μέσο όρο πάνω από 9,5 και καταργήθηκε για την Α' και Β' Λυκείου η τράπεζα θεμάτων.

Νομίζεις πως ξεμπέρδεψες;
Αισθάνεσαι ανακουφισμένος/η;
Το άγχος, η πίεση, ο ανταγωνισμός είναι πια παρελθόν;
Τράφεις και εσύ το Γιάννης με ένα “ν” και αναπνέεις τον “αέρα της αλλαγής”;

Ντάξει, εννοείται πως η κατάργηση της τράπεζας θεμάτων είναι μια ανάσα από την ασφυκτική καθημερινότητα των μαθητών εντός και εκτός σχολείου...

...όμως τι τελικά άλλαξε;

Η σχολική μηχανή παραμένει ίδια. Το κουδούνι συνεχίζει να χτυπάει στις οκτώ. Οι απουσίες συνεχίζουν να μπαίνουν στα απουσιολόγια. Ο ανταγωνισμός συνεχίζει να καλλιεργείται. Οι εξετάσεις συνεχίζουν να τον ενισχύουν. Οι βαθμοί συνεχίζουν να κρέμονται πάνω από τα κεφάλια των μαθητών/ριών. Οι εκπαιδευτικοί συνεχίζουν να ρουφιανεύουν μέσω του συστήματος “My School”. Οι καθηγητές και διευθυντές συνεχίζουν να απειλούν τους μαθητές/τριες εάν συμμετέχουν σε πορείες και καταλήψεις. Ο προαυλισμός συνεχίζει να γίνεται στα σχολεία-φυλακές κανονικά. Η ιστορία συνεχίζει να διδάσκεται έτσι ώστε να εξυψώνεται το εθνικό ιδεώδες. Η προσευχή και η θρησκευτική κατάρτιση συνεχίζουν να βάζουν το λιθαράκι τους στην καθημερινή εκπαιθάρκηση μαθητών/μαθητριών. Οι έμφυλοι ρόλοι συνεχίζουν να φοριούνται. Το εκπαιδευτικό σύστημα παραμένει το εκπαιδευτικό σύστημα και συνεχίζει τη διδασκαλία του συστήματος.

Την ίδια στιγμή που μαθητές/τριες θα το υπονομεύουν, θα αμφισβητούν τους ρόλους του καθηγητή-μαθητή, θα αμφισβητούν τις αποστειρωμένες γνώσεις του σχολείου, θα αντιστέκονται στην πειθαρχία, τον καθημερινό εκβιασμό, τα κουδούνια, τα ξυπνητήρια, τα κάγκελα.

Όποιοι κι αν είναι κάθε φορά οι διαχειριστές του συστήματος και με όποια απόχρωση κι αν ντύνουν την ασφυκτική καθημερινότητα του σχολείου έχουν και θα έχουν να αντιμετωπίσουν τη φαντασία, τα όνειρα, την ανυπακοή, τις αποστάσεις.

ΓΙΑΤΙ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΤΗΣ ΠΛΗΞΗΣ,

Η ΖΩΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΚΟΠΑΝΑ..

"my school"

Το "My School" είναι ένα πρόσφατο μέτρο του υπουργείου παιδείας που αφορά την επιχείρηση του κράτους «εκπειθάρχηση στα σχολεία». Ξεκίνησε να λειτουργεί κατά την διάρκεια της σχολικής χρονιάς 2013-2014 και πιο συγκεκριμένα αποτελεί μια διαδικτυακή βάση δεδομένων στην οποία καταγράφονται από τους δασκάλους/καθηγητές/διευθυντές, σε καθημερινό επίπεδο σε καθημερινή βάση, πληροφορίες για μαθητές και εκπαιδευτικούς.

Στη βάση δεδομένων του "My School" καταγράφονται πληροφορίες, όπως προσωπικά στοιχεία (οικογενειακή/οικονομική κατάσταση), "ανάρμοστες" συμπεριφορές μαθητών, όπως συμμετοχή σε σποχές και καταλήψεις, αφήνοντας παράλληλα ανοιχτό το ενδεχόμενο καταγραφής οποιασδήποτε συμπεριφοράς κρίνεται μη αποδεκτή στα πλαίσια της ομαλής λειτουργίας του σχολείου. Το ιστορικό αυτών των "ανάρμοστων" συμπεριφορών θα υπάρχει από την ηλικία των 5 στο νηπιαγωγείο και θα ακολουθεί τον μαθητή στην υπόλοιπη σχολική του πορεία. Βαθμολογίες και σχολική επίδοση, δεδομένα για την υγεία των μαθητών (στο μέλλον μπορεί να καταγράφονται ακόμα και στοιχεία DNA), καθημερινό παρουσιολόγιο μαθητών και εκπαιδευτικών, συμμετοχή σε απεργίες και στάσεις εργασίας. Ίσως η πιο σύγχρονη μορφή κοινωνικού ελέγχου και εκπειθάρχησης του εκπαιδευτικού συστήματος. Αν είσαι μαθήτρια/ης τώρα με ένα κλικ μπορούν να δουν αν λείπεις κάθε φορά στις 8 Δεκέμβρη, αν αργείς τις πρώτες ώρες, αν είσαι καταληψίας, πόσο καλά τα πήγες στα διαγωνίσματα, αν αντιμιλάς, αν... αν...

Όλα αυτά δίνουν το πάτημα σε εκπαιδευτικούς να σε απειλούν καθημερινά με το φόβο της online επιτήρησης, η οποία θα σε ακολουθεί για πάντα. Ταυτόχρονα συντελούν στο να χάνονται και οι όποιες διαπροσωπικές σχέσεις μεταξύ εκπαιδευτικών και μαθητών, καθώς όλα είναι πλήρως ελεγχόμενα κάτω από το άγρυπνο μάτι του υπουργείου παιδείας. Μιλάμε δηλαδή για μία ακόμα πιο αυστηρή/αποτελεσματική διαδικασία του συστήματος για την κατασκευή υπηκόων. Παρ'όλα αυτά, οι μαθητικές αντιστάσεις, οι μαθητικές πορείες και καταλήψεις θα συνεχίσουν να υπάρχουν και κανένα online (και όχι μόνο) πρόγραμμα δεν μπορεί να τις σταματήσει.

12

βρές την αντιστοιχία, σχολείο-δουλειά

Έτσι όπως θέλουν να σεβόμαστε τον καθηγητή μας

...έτσι θέλουν να σεβόμαστε και το αυτιανό αφεντικό μας.

Οι πολλές ώρες μαθήματος

...μετατρέπονται σε πολλές ώρες εργασίας.

Το ξυπνητήρι που σε ξυπνάει το πρωί για σχολείο

...θα είναι το ίδιο που θα σε ξυπνάει το πρωί για δουλειά.

Σκοπός της εκπαιδευτικής διαδικασίας είναι το άτομο να μεταβεί ομαλά όχι μόνο στο χώρο της εργασίας αλλά και της καπιταλιστικής καθημερινότητας. Μας προετοιμάζει δηλαδή για να βγούμε είτε εκμεταλλευτές είτε εκμεταλλευόμενοι.

Ένας επιχειρηματίας είπε σ' έναν εργάτη: «Εγώ θέλω το καλό σου» Και ο εργάτης απάντησε: «Αυτό ακριβώς δεν θέλω να σου δώσω»

Ο ρόλος των σχολείων δεν είναι να «ανοίξουν» τους ορίζοντες μας και να προωθήσουν την κριτική μας σκέψη, αλλά να μας διδάξουν την υπακοή.

Η κριτική σκέψη είναι ένας από τους εχθρούς της κάθε σχέσης εξουσίας και εκμετάλλευσης. Για αυτό φοβούνται τα μυαλά που αμφισβητούν και τους ανθρώπους που δεν πράττουν ό,τι πει κάποιος που τους εξουσιάζει, αλλά αναδρούν και αγωνίζονται...

Για αυτό και στο μυαλό είναι ο στόχος, το νου σου ε;

rageagainstsm@hotmail.com Rage Against The School Machine
μαθητές και μη ενάντια στην σχολική μηχανή!

*Απόσπασμα από κείμενο των Rage Against The School Machine που μοιράστηκε τον περασμένο Νοέμβρη σε σχολεία του Κερατσινίου

Πειραματίζονται με το μέλλον μας, όμως δε θα γίνουμε πειραματόζωα. Η μαθητική κοινότητα απαντά με καταλήψεις!

500 σχολεία υπό κατάληψη σε όλη την Ελλάδα! Κάποιες καταλήψεις κοντά στην περιοχή μας έγιναν σε όλα τα ΓΕΛ της Νίκαιας, στο 1ο ΕΠΑΛ Δραπετσώνας στο 2ο ΓΕΛ Κερατσινίου και στο 1ο γυμνάσιο Κερατσινίου. Κατάληψη ως απάντηση και ως μέσο για να αγωνιστούν για τα δικαιώματά τους και για την ζωή που τους κλέβουν. Καταλήψεις των οποίων η αφορμή ήταν η τράπεζα θεμάτων καθώς και η έλλειψη καθηγητών και βιβλίων, τα οποία βιβλία σε κάποια σχολεία αναγκάστηκαν να αγοράσουν. Κάποια άλλα σιτήματα επίσης ήταν να υπάρχει δωρεάν γεύμα στα σχολεία για όλους τους μαθητές και πειρέλατο για θέρμανση. Καταλήψεις που έγιναν ως φυσικό επακόλουθο με τις τροποποιήσεις που έγιναν. Η φυσική απάντηση των μαθητών και μαθητριών είναι ότι "δε θα γίνουμε πειραματόζωα". Αυτό ενόκλησε το κράτος το οποίο απάντησε με βία και καταστολή, όπως φυσικά κάνει πάντα. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι η καταδίκη 3 καταληψιών μαθητών στη Λαμία και η εισβολή μπάτσων σε σχολείο στην Καισαριανή, που σε να μην έφτανε αυτό πυροβόλησαν στον αέρα.

Τραβούν και όπλο...και πυροβολούν, άλλωστε το κάνουν συχνά...

"Τα ξημερώματα της Δευτέρας 22/9 οι μαθητές του 1ου και 2ου ΓΕΛ και του ΕΠΑΛ Καισαριανής αποφάσισαν να κάνουν κατάληψη στα σχολεία τους. Χωρίς κάποια ανύδραση από τους μαθητές, ο ένας από τους αστυνομικούς πυροβόλησε τρεις φορές προς το μέρος τους (όπως αναφέρουν οι ίδιοι σε ανακοίνωσή τους) ενώ οι υπόλοιποι εισέβαλαν στο προσύλιο του σχολείου σηματοδοτώντας και απειλώντας τους μαθητές που ήταν στο χώρο. Σε συνθήκες τρομοκρατίας μετέφεραν τους μαθητές με χειροπέδες στο Α.Τ. Καισαριανής, όπου τους κράτησαν μέχρι τις πρωινές ώρες χωρίς καμία εξήγηση για τα σίρια κράτησής τους."

Φυλακίζουν

Το βράδυ της Δευτέρας με εντολή Εισαγγελέα συνελήφθησαν 20 άτομα που ήταν στο 1ο ΕΠΑΛ, που τελούσε υπό κατάληψη. Οι συλληφθέντες οδηγήθηκαν στο αστυνομικό μέγαρο και λίγη ώρα αργότερα αφέθηκαν ελεύθεροι οι 12 ανήλικοι. Οι 3 είναι μαθητές και καταδικάστηκαν σε 20 ημέρες φυλάκισης με 3ετη αναστολή ενώ οι άλλοι τρεις είναι εξωσχολικοί και καταδικάστηκαν σε 4 μήνες φυλακή, επίσης με 3ετη αναστολή, ενώ οι δυο αθωώθηκαν.

**Θρησκεία, στρατός, κράτος και σχολεία
Διδάσκουν καταπίεση και όχι ελευθερία**

**Όχι στο "Νέο Λύκειο", στην τράπεζα και στον
εξουσιαστικό γερασμένο κόσμο τους.**

Στις αίθουσες της πλήξης η ζωή κάνει κοπάνια!

rageagainststsm@hotmail.com Rage Against The School Machine
μαθητές και μη ενάντια στην σχολική μηχανή!

Για την Κατερίνα ...

Σκηνή 1 - Η σύλληψη

Τον Μάιο του 2012, διεξάγεται η επιχείρηση "Θέτις" σε συνεργασία του τότε υπουργού Υγείας Α. Λοβέρδου με τον υπουργό ΠΡΟ.ΠΟ. Χρυσοχοΐδη. Ακολουθούν οι συλλήψεις 27 γυναικών ως «εκδιδόμενες οροθετικές» με τη σφραγίδα του ΚΕΕΛ-ΠΝΟ, επικίνδυνες για τη Δημόσια Υγεία.

Σκηνή 2 - Η διαπομπέυση

Πίνουν δουλειά τα media. Οι εφημερίδες, τα κανάλια και τα ηλεκτρονικά μέσα αναπαράγουν τα προσωπικά τους στοιχεία και τις φωτογραφίες από την ιστοσελίδα της ΕΛ.ΑΣ. Στήνουν τη δική τους αφήγηση με αποδιοπομπαίο τράγο αυτές τις γυναίκες για να «προστατευτεί» η Αγία Ελληνική Οικογένεια -η οποία ως «αμόληνη» έσπασε τα τηλέφωνα των γραμμών SOS για ανώνυμες εξετάσεις μπας και προστατευτεί ο άντρας του σπιτιού -ο οικογενειάρχης - νοικοκυραίος- πορνοπηλάτης - βιαστής .

Σκηνή 3 - Η φυλάκιση

Από αυτές τις γυναίκες οι 12 προφυλακίζονται στις φυλακές Κορυδαλλού.

Τις περιφέρουν στα δικαστήρια με χειροπέδες, τις αγγίζουν με γάντια, δεν τις μεταφέρουν στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού αλλιώς στις πτέρυγες, τις απομονώνουν, απαγορεύουν τον προαυτισμό με τις άλλες κρατούμενες.

«Βία ήταν ότι φορούσαν μάσκες, βία ήταν ότι ερχόντουσαν και μας πετούσαν το φαγητό σαν να ήμασταν σκυλιά. Δεν ερχόντουσαν σε επαφή μαζί μας, δεν μας έδιναν το φαγητό· μπορώ να πάρω το φαγητό χωρίς να τον ακουμπήσω. Καταρχάς τρώγαμε το φαγητό στις ταϊστρος που τρώνε τα σκυλιά, αυτά που είναι με το χώρισμα στη μέση, που δίπλα μπαίνουν οι κροκέτες και δίπλα το νερό, και που δεν υπήρχε απορρυπαντικό για να το πλύνεις μετά το φαγητό για να πας να πάρεις το επόμενο. Ήταν με τα ίδια βρώμικα λάβδια, με την ίδια μούχλα πάνω. Ειδικά τον πρώτο καιρό που δεν μας δίνανε ούτε δερμα, που δεν μπορούσαμε όχι να πλύνουμε, αλλά που πήγαινε η διάρροια από τα καθαρτικά που είχαν μέσα τα φαγητά σύννεφο. Είναι πάγια τακτική της φυλακής αυτή, για μην έχεις περάσει οτιδήποτε μέσα»

Σχεδόν ένα χρόνο μετά αποφυλακίζονται και στο τέλος απαηλλάσσονται-αθλώνονται από τις κατηγορίες.

Σκηνή 4 - Η Αθήνα

Και οι μέρες περνάνε, οι μήνες περνάνε και όλα συνεχίζονται κανονικά. Πορνοπηλάτες συνεχίζουν να βιάζουν γυναίκες επί πληρωμή, οροθετικές συνεχίζουν να κυνηγιούνται και η Αγία Ελληνική Οικογένεια συνεχίζει να πέφτει από τα σύννεφα.

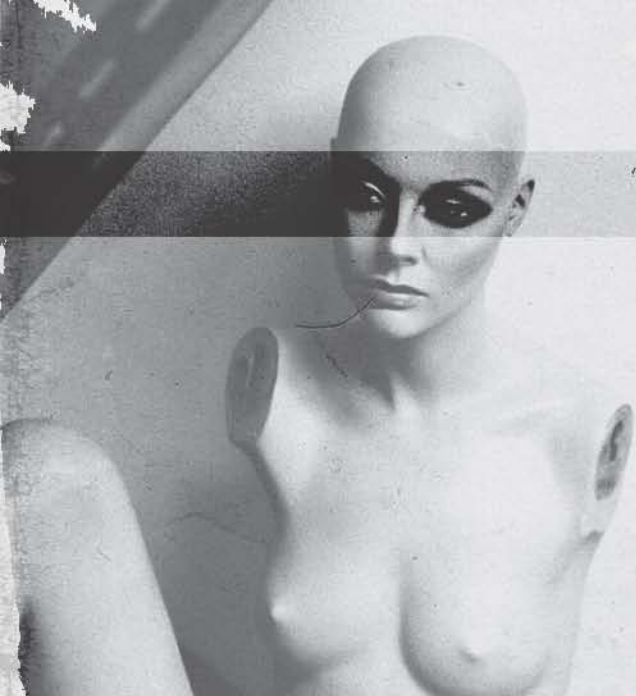
Σκηνή 5 - Η αυτοκτονία;

Στις 29 Νοέμβρη, αυτοκτόνησε η Κατερίνα, μια από τις γυναίκες που συνελήφθησαν, διαπομπεύτηκαν, φυλακίστηκαν.

Παρουσιάστηκε έτσι η εικόνα του Άηλου, αυτού του τόσο άριστου τοποθετημένου Άηλου, που κάθε φορά αηλιάζει υποκείμενο ανάλογα την αφήγηση. Το Άηλο, που τότε ήταν οι οροθετικές γυναίκες, σήμερα ή χθες είναι οι μετανάστριες/στες, οι τοξικοεξαρτημένες/μένοι, οι τρανς, οι ομοφυλόφιλοι/ες, οι πόρνες. Όλοι και όλες αυτές που στα μυαλά των "καθαρών" θα είναι πάντα οι υγειονομικές βόμβες και μιάσματα, αυτοί και αυτές που πάντα θα περισσεύουν και που πάντα "θα απειλούν την ευτυχία αυτής της κοινωνίας" ..

...Για τις υπόλοιπες 11
και για τις σύγχρονες μάγισσες
αυτού του κόσμου

"Μέσα στον τελευταίο χρόνο μια σειρά από εταιρίες ρούχων και εσωρούχων σε χώρες του εξωτερικού προβάλλουν για διαφημιστικούς λόγους στις βιτρίνες των καταστημάτων τους κούκλες με σωματότυπο που αντιστοιχεί σε γυναικείο σώμα με νευρική ανορεξία. Την ίδια στιγμή που κάποιοι γιατροί και ψυχολόγοι φτάνουν σε σημείο να την περιγράψουν ως "μια γενετικά καθορισμένη διαταραχή του εγκεφάλου" δίνοντας έτσι αίθρο στο lifestyle και την κατασκευή προτύπων ομορφιάς."

Είσαι γυναίκα; Μην ξεχάσεις να είσαι όμορφη

Ετυχε να γεννηθείς κορίτσι, μέσα σε αυτόν τον πατριαρχικό κόσμο, στη δύση, στην Ελλάδα, στον καπιταλισμό. Από τη στιγμή που γεννήθηκες και σου φόρεσαν αυτό το ροζ βραχιολάκι, σου πέρασαν ένα αόρατο βραχιολάκι/πέπλο θηλυκότητας, ένα πέπλο που καθορίζει όλες τις επιλογές σου, τον τρόπο που κινείσαι και μιλάς, τον τρόπο που σκέφτεσαι και μπορείς να αντιληφθείς τα πράγματα, τον τρόπο που ερωτεύεσαι, που αντιλαμβάνεσαι τον άηλο αήλο και τον ίδιο σου τον εαυτό. Τον τρόπο που αγαπάς ή μισείς το σώμα σου. Όλη η ζωή μας δεν μπορεί παρά να υποδεικνύεται από νόρμες και από πρότυπα συμπεριφοράς και προφανώς από πρότυπα ομορφιάς.

Πρότυπα ομορφιάς, από τα οποία δεν μπορείς να γλιτώσεις από παιδικά, έχουν κατακλύσει την καθημερινότητα και τη ζωή μας. Ξεβράζονται καθημερινά μπροστά σου στις διαφημίσεις στην οθόνη, στο ίντερνετ, στο μετρό, στα περιοδικά, στις βιτρίνες των καταστημάτων, στις αγγελίες για δουλειά, στα βλέμματα των αγνώστων στο δρόμο αήλο και του τύπου που σου αρέσει. Παίρνουν τη φωνή της μάνας σου και των φίλων σου και όταν επιτέλους σκάσουν όλοι καταλαβαίνεις ότι υπάρχουν πολύ βαθιά μέσα στο μυαλό σου.

Πρότυπα ομορφιάς που θέλουν να ορίζουν και να περιορίζουν το σώμα σου. Πρότυπα ομορφιάς που θέλουν να σε πείσουν ότι υπάρχουν ως διακοσμημένη επιφάνεια και ότι το σώμα σου και το πρόσωπό σου από μόνο του είναι ελαττωματικό ή και ατελές. Μην στεναχωριέσαι όμως διότι η λύση βρίσκεται στην τεράστια γκάμα προϊόντων, στις αμέτρητες ώρες σε γυμναστήρια/κομμωτήρια/κέντρα αισθητικής και αδυνατίσματος, στην καθημερινή αυτοεπιτήρηση στο καθρέφτη και στις δίαιτες.

Πρότυπα ομορφιάς που δεν είναι ούτε αθώα ούτε τυχαία. Άηλοστε αήλοζουν από κοινωνία σε κοινωνία και πολύ περισσότερο από εποχή σε εποχή. Παράγονται από τις εξουσιαστικές, καταπιεστικές, εκμεταλλευτικές, σεξιστικές σχέσεις και θέλουν να σε πείσουν ότι στον κόσμο της πατριαρχίας υπάρχουν κυρίως για να είσαι όμορφη.

Όμως τα σώματα μας, η σεξουαλικότητα μας, οι σχέσεις μας, οι ζωές μας οι ίδιες δεν είναι παιχνίδια, δεν είναι εικόνες να τις κόβουμε και να τις κολλήσουμε ανάλογο με τις εκάστοτε προσαγές. Θέλουμε να βρεθούμε και να μπορούμε να νιώσουμε τα σώματα μας και τις σάρκες μας στην ολότητά τους, να ανακαλύψουμε νέους τρόπους αντίληψης του εαυτού μας και των αήλων, να κάνουμε σιγά-σιγά, βήματα προς την χειραφέτησή μας.

Πρωτοβουλία ενάντια στον σεξισμό, την πατριαρχία, τους έμφυλους διαχωρισμούς και διακρίσεις

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΩΡΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

16

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ όπως ο στρατός να είναι τόσο δολοφονικός και τόσο εχθρικός απέναντι στον άνθρωπο, και να τυγχάνει παράλληλα τόσο ευρείας αποδοχής από το κοινωνικό σύνολο; Ένας μηχανισμός που σκοπός του είναι να βρίσκει τρόπους να σκοτώνει πιο γρήγορα, πιο αποτελεσματικά, πιο μαζικά. Να επιβλήεται πάνω στα σώματα των στρατευμένων η μη, πειθαρχώντας και εξουσιάζοντάς τα. Ένας μηχανισμός που συμπυκνώνει με το πιο ωμό και βίαιο τρόπο, την υπακοή, την υποταγή, την πίστη στους ανωτέρους και που τα τελευταία χρόνια, εξαιτίας της κρίσης και του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί, αναβαθμίζεται συνεχώς ο ιδεολογικός και κατασταλτικός του ρόλος.

Η εγκαθίδρυση της εθνικής ομοψυχίας, της εθνικής ανότητας και συστράτευσης, απαιτεί ένα στρατό στο απυρόβλητο και ένα στράτευμα ικανό να εμπνεύσει τα νέα εθνικά φαντασιακά έπη. Τα μιλιταριστικά εργαλεία της πειθαρχίας, της υπακοής και του φόβου, που βρίσκονται σε αφθονία στις αποθήκες των στρατοπέδων, είναι απαραίτητα για την επιβολή της κοινωνικής σιωπής. Ενώ η συνεχής εκπαίδευση ειδικών στρατιωτικών μο-

νάδων για την καταστολή του εσωτερικού εχθρού, καθιστά σαφές ότι είναι έτοιμος να κατέβει ξανά στους δρόμους για να υποδουλώσει όποια φωνή αντίστασης υψωθεί απέναντι στο ολοκληρωτισμό.

Πόσο αυτονόητο λοιπόν, θα έπρεπε να είναι το να αρνηθεί κάποιος να καταταγεί, να μην πατήσει ούτε μια ώρα στα στρατόπεδα-φυλακές; Και όμως για κάποιους είναι πέρα και από το αυτονόητο. Δεν είναι ούτε καν μια επιλογή αλλή μια φυσική κίνηση αμέτρητων επιλογών, μια στάση ζωής.

Το πρόταγμα της ολικής άρνησης στράτευσης

Η ολική άρνηση στράτευσης ξεκινά ως μια στάση ενάντια στο θεσμό της στρατιωτικής θητείας αλλή δεν εκκινεί ούτε καταλήγει σ' αυτήν. Δεν αφορά μόνο τους άντρες στρατεύσιμους, αλλή όλο το φάσμα του κοινωνικού ιστού. Εκτός από την εναντίωση στην υποχρεωτική στράτευση, στη φυλακή των στρατοπέδων, στην παράδοση των σωμάτων στις ορέξεις των ανωτέρων στρατιωτικών, η ολική άρνηση στράτευσης συγκρούεται με τον μιλιταρισμό που εγκοιλιώνεται στα στρατόπεδα και

διαχέεται στις κοινωνικές σχέσεις και σε κάθε πτυχή της καθημερινής μας ζωής. Μιλιταριστικές αξίες που εμποτίζονται σε σπίτια πατριαρχικής βίας, σε γειτονιές μάτσο συμπεριφορών, σε σχολεία παραγωγής πειθαρχίας, σε εργασιακούς χώρους υποταγής σε αφεντικά και υφαίνουν διαρκώς το νέο στρατόπεδο, το στρατόπεδο-κοινωνία. Η ολική άρνηση στράτευσης προσπαθεί να εμβασθύνει τη σύγκρουση με την εξουσία και κάθε εξουσία διαχωρισμού και διακρίσεων με βάση τις εθνικές, ταξικές, έμφυτες και φυλετικές ιεραρχίες. Μπορεί λοιπόν οι ολικοί αρνητές να σκίζουν μια φορά το χαρτί κατάταξης στο στρατό αλλά αγωνίζονται σε κάθε στιγμή και πτυχή της καθημερινής ζωής ενάντια στη δομή του στρατού, στον εθνικισμό και στο μιλιταρισμό, δημιουργώντας πεδία συλλογικής διασταύρωσης, με αξίες την αυτοοργάνωση, την ισότητα, την αλληλεγγύη. Για μια κοινωνία χωρίς στρατούς, στρατεύσιμους και στρατευμένους.

Η καταστολή των ολικών αρνητών στράτευσης

Η επιλογή κάποιου να αρνηθεί την στρατιωτική θητεία έχει και το κόστος της καταστολής από την πλευρά του στρατιωτικού μηχανισμού. Ο στρατός, ως ο πιο σταθερός πυλώνας του κράτους και ο πιο σκληρός μηχανισμός του, δεν θα μπορούσε να μην κυνηγά, τιμωρεί και εκβιάζει τους ανυπότακτους εχθρούς του. Αυτούς που είτε συνειδητά είτε όχι, δεν εισχωρούν στην αγκαλιά της υπεράσπισης της πατρίδας, της πράσισης του έθνους και της δάκρυσης του μιλιταρισμού. Οι συνεχείς κλητεύσεις, τα στρατοδικεία και τα τελευταία χρόνια το διοικητικό πρόστιμο των 6.000 ευρώ, έχουν καθιερωθεί, με σκοπό την άσκηση πίεσης προς την οδό της θεσμική διευθέτησης από τους ανυπότακτους είτε για την νόμιμη απαλλογική είτε για την εκπλήρωση εναλλακτικής θητείας είτε για να δηλώσουν κάτοικοι εξωτερικού είτε για να μπουν στο στρατεύμα. Όλοι όμως, όχι μόνο δεν πρέπει να αρνούνται την ύπαρξη και την υπόσταση του στρατού αλλά και να συνδιαλέγονται μαζί του. Η ολική άρνηση στράτευσης λοιπόν χτυπάει ένα ακόμα ευαίσθητο νεύρο του στρατού, αφού με την πολιτική της στάση, με την δημόσια δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης, με τους ίδιους του φορείς να εκτίθενται, δηλώνει ότι θα στέκεται ενάντια στη στράτευση κάθε στρατού, κράτους και εξουσίας, ενάντια σε κάθε θεσμική διευθέτηση και συνδιαλέγική.

Η στάση αυτή προκαλεί την τιμωρητική, σχεδόν πολεμική αντιμετώπιση των ολικών αρνητών από τον στρατιωτικό μηχανισμό, αφού δεν θα μπορούσε να αφήσει στο απυρόβλητο αυτούς που τόσο ξεκάθαρα αρνούνται να καταταγούν σ' αυτόν και στέκονται απέναντί του με πολιτικούς όρους. Η άρνηση της καταστολής φανερώνει ακριβώς αυτήν την εκδικητικότητα του στρατού, που συνοδεύεται με συνεχείς ενοχλήσεις από την αστυνομία στα σπίτια των ολικών αλλά και των συγγενικών τους προσώπων, με απανωτά στρατοδικεία για κάθε ανυποταξία, με επιβολή του διοικητικού προστίμου περισσότερο και από μια φορές, και τον τελευταίο χρόνο με την ενεργοποίηση της αυτόφωρης διαδικασίας (χρησιμοποιώντας το πρόσχημα ότι η ανυποταξία είναι διαρκές αδίκημα) για μια κατά τα άλλα υπόθεση απλής κλήτευσης για δίκη.

Η αυτόφωρη διαδικασία οδηγεί σε μια άτυπη ομηρία, αφού ο κίνδυνος της σύλληψης είναι διαρκής στην καθημερινότητα των ολικών αρνητών. Ενώ ο σύλληψη συνοδεύεται με διανυκτερεύσεις στα αστυνομικά τμήματα, πολύωρες και συνεχείς μεταγωγές από την περιοχή της σύλληψης στο εκάστοτε αρμόδιο στρατοδικείο, μιας και η στρατολογία που εκδίδει το ένταλμα σύλληψης είναι εκείνη που έχει εκδώσει και την πρόσκληση σε κατάταξη και είναι πολλές φορές διαφορετική από εκείνη της περιοχής διαμονής του ολικού αρνητή στράτευσης. Η λογική των αυτοφώρων και κατ'επέκταση η σύλληψη ολικών αρνητών ακόμα και περισσότερες από μία φορές μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα έχουν σκοπό την εξουθένωση και την τρομοκράτηση τους.

Το διοικητικό πρόστιμο των 6.000 ευρώ, που θεσπίστηκε το 2010 από τον τότε Υπουργό άμυνας Ευ. Βενιζέλο, εισήγαγε την οικονομική καταστολή για πρώτη φορά σε μια ξεκάθαρα πολιτική στάση. Το μοντέλο αυτό, που εφαρμόζεται χρόνια και σε άλλα Ευρωπαϊκά κράτη (επιδίδονται πρόστιμα στις εφορίες για αφισοκόληση πολιτικών αφισών, συμμετοχή σε πορείες και άλλες πολιτικές δράσεις) επιχειρεί να αποπολιτικοποιήσει και να χρηματοποιήσει τις πολιτικές δράσεις και επιλογές των αντιστεκόμενων καθώς και να εξατομικεύσει ακόμα περισσότερο τα πολιτικά υποκείμενα από τους συλλογικούς αγώνες και αντιστάσεις. Ενώ η εκδικητικά επαναλαμβανόμενη επιβολή του στους ολικούς αρνητές αλλοσοδένει, μέσω ενός δυσθεώρητου (οικονομικού) χρέους, την καθημερινή επιβίωση τους.

Αντιστάσεις

Τα τελευταία χρόνια η κίνηση των οθικών αρνητών στράτευσης να υπογράφουν συλλογικές δηλώσεις άρνησης, αλληλά και η δημιουργία αντιμιλιταριστικών συλλογικοτήτων και πρωτοβουλιών για την οθική άρνηση στράτευσης και την άρνηση στράτευσης, έχει δώσει νέα ποσοτικά και ποιοτικά χαρακτηριστικά στον αγώνα ενάντια στο στρατό και τον μιλιταρισμό. Η πρωτοβουλία για την Οθική Άρνηση Στράτευσης στην Αθήνα, το Ξυπόλυτο Τάγμα στα Ιωάννινα και οι Κάιους Σπαρτίους στην Θεσσαλονίκη, μέσα από τον λόγο και την δράση τους, επαναφέρουν στη δημόσια ατζέντα τα ζητήματα του μιλιταρισμού, του εθνικισμού, της πατριρχίας, των πολεμικών επιχειρήσεων και φυσικά της καταστολής που δέχονται από τους στρατοκράτες. Μέσα από τη συλλογικοποίηση των αρνήσεων οι οθικοί αρνητές επιδιώκουν να σπάσουν το εξατομικευμένο κλίμα της κατάταξης, δημιουργώντας νέα πεδία συλλογικών αντιστάσεων και δυνατοτήτων. Εκεί που η αλληλεγγύη βρίσκει το φυσικό της χώρο για να εκφραστεί, να δοκιμαστεί και να απλώσει ακόμα περισσότερο τα περιεχόμενα και τις δράσεις απέναντι στην καταστολή των οθικών αρνητών.

Δεκάδες συλλογικότητες, στέκια, καταλήψεις αλληλά και μεμονωμένα άτομα από την Αθήνα και την επαρχία, πλαισιώνουν τις δράσεις των αντιμιλιταριστικών συλλογικοτήτων, δηλώνοντας ξεκάθαρα την αλληλεγγύη τους σε μια περίοδο κατά την οποία το εκδικητικό κατασταθιακό σχέδιο, με συλλήψεις, διώξεις, πρόστιμα, στρατοδικεία και διαρκείς ενοχλήσεις προς οθικούς αρνητές, βρίσκεται σε εξέλιξη, γεγονός που καθιστά τις δράσεις αυτές αλληλεγγύης σε όλο τον ελληνικό χώρο κάτι περισσότερο από αναγκαίες.

Δράσεις

Άρτα 10/11/2014

Το Ξυπόλυτο Τάγμα από τα Ιωάννινα, μαζί με 65 συντρόφισσες/ους που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του, πραγματοποίησε αντιμιλιταριστική παρέμβαση έξω από το Κέντρο Νεοσυλλέκτων Άρτας. Η παρέμβαση διήρκεσε περίπου 40' αναστατώνοντας την κανονικότητα του στρατοπέδου ενώ διαρκής ήταν η ανάγνωση κειμένων με ντουκούκα, τα συνθήματα και τα φειγβολιά. Ο σκοπός της παρέμβασης ήταν η ενημέρωση των νεοσυλλέκτων για τον δολοφονικό μηχανισμό που λέγεται στρατός αλληλά και για την επιμονή τους να στέλνουν χαρτιά κατάταξης στον οθικό αρνητή Κ.

Σακκά, που πριν λίγους μήνες είχε παραδώσει τη συλλογική δημόσια οθική άρνηση στράτευσης στη στρατολογία της Κομοτηνής και των Ιωαννίνων.

Κοζάνη 9-10/1/2015

Μία σειρά αντιμιλιταριστικών κινήσεων πραγματοποιήθηκε στην πόλη της Κοζάνης, στο πλαίσιο ενός κοινού καλέσματος που συνδιοργανώθηκε από την «Πρωτοβουλία για την οθική άρνηση στράτευσης» (Αθήνα) και από αλληλεγγυούς/ες σε Κοζάνη και Πτολεμαίδα και το οποίο στηρίχθηκε από συντρόφους/ισσες της ευρύτερης δυτικής Μακεδονίας. Αφορμή του διημέρου στάθηκε η στοχοποίηση οθικού αρνητή από την στρατολογία δυτικής Μακεδονίας (με έδρα στην Κοζάνη), η οποία προχώρησε παράλληλα στην επιβολή προστίμου 6.000€ και στη δίωξή του.

Στις 9/1 πραγματοποιήθηκε παρέμβαση στο κτίριο της στρατολογίας Κοζάνης, με μοίρασμα κειμένων, ανάρτηση πανό και ρίψη αντιμιλιταριστικών φλάνερ από περίπου 25 συντρόφους/ισσες. Ενημερώθηκαν οι γονείς και οι στρατεύσιμοι που βρίσκονταν στην «υπηρεσία» σχετικά με την οθική άρνηση στράτευσης αλληλά και την κατασταθιακή μανία στρατολόγων και στρατοδικών. Ταυτόχρονα, προσεγγίστηκαν οι διάφοροι «υπεύθυνοι» και «ανεύθυνοι», διευθυντές, υποδιευθυντές και λοιποί στρατιωτικοί υπάλληλοι, που κατά καιρούς απευθύνονται μέσω αλληλεγγύης σε οθικούς αρνητές τόσο για την κατάταξή τους όσο και για την καταστολή τους, λαμβάνοντας το μήνυμα των αδιαπραγμάτευτων επιλογών των οθικών αρνητών.

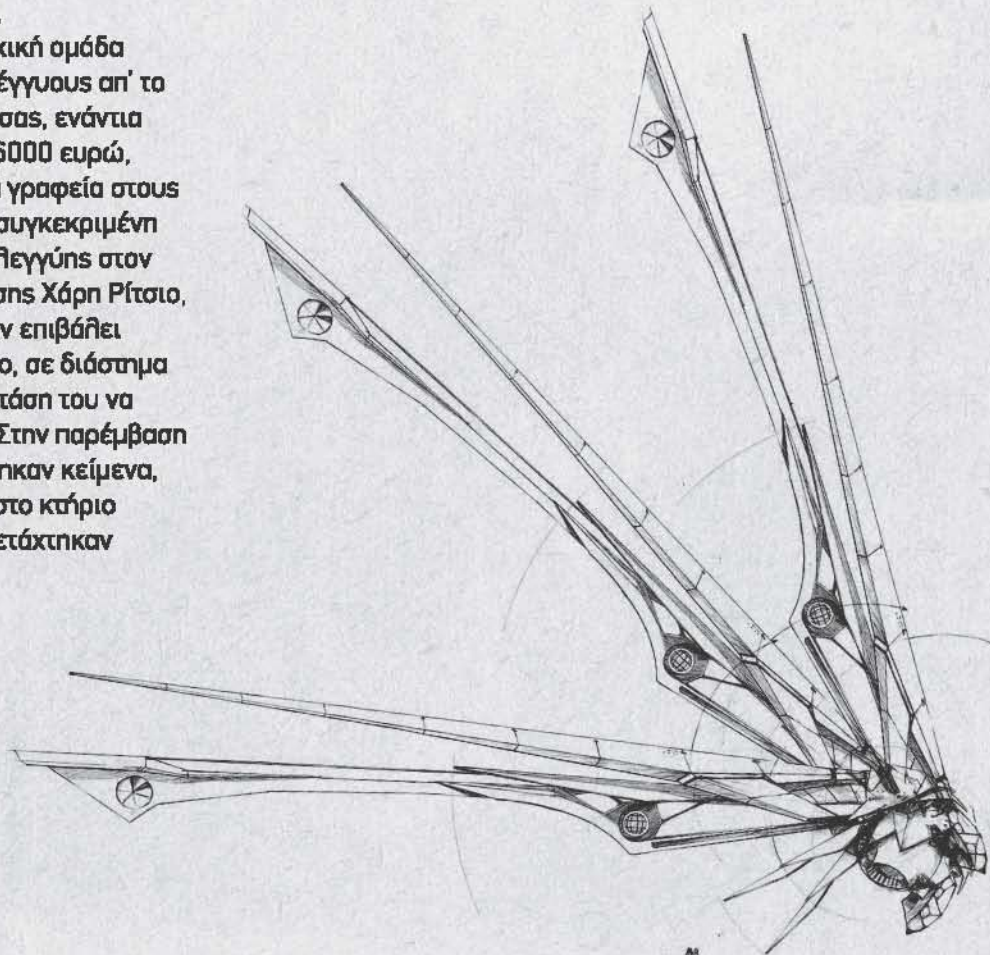
Στις 10/2, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στην κεντρική πλατεία της Κοζάνης από 50 περίπου αλληλεγγυούς/ες στέλνοντας το μήνυμα ότι οι οθικοί αρνητές δεν είναι μόνοι. Στη μικροφωνική που λειτούργησε καθ' όλη τη διάρκεια της συγκέντρωσης, διαβάστηκαν αντιμιλιταριστικά κείμενα, κείμενα αλληλεγγύης αλληλά και αποσπάσματα από πρόσφατο κείμενο οθικού αρνητή. Ενώ στην συνέχεια πραγματοποιήθηκε στο εργατικό κέντρο της Κοζάνης εκδήλωση-συζήτηση για την οθική άρνηση στράτευσης και την καταστολή με την συμμετοχή περίπου 50 ατόμων.

**Παρέμβαση έξω από την στρατολογία Κοζάνης*

Τρίκαλα 12/2/2015

Παρέμβαση στη Δ.Ο.Υ. Τρικάλων, πραγματοποιήθηκε από την αναρχική ομάδα Καπνισμένο Τσουκάλι και αλληλεγγυούς απ' το αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Καρδίτσας, ενάντια στα διοικητικά πρόστιμα, ύψους 6000 ευρώ, που επιβάρηθουν τα στρατολογικά γραφεία στους Ολικούς Αρνητές Στράτευσης. Η συγκεκριμένη παρέμβαση ήταν μια δράση αλληλεγγύης στον σύντροφο ολικό αρνητή στράτευσης Χάρη Ρίτσιο, στον οποίο οι στρατοκράτες έχουν επιβάρησει δύο φορές το διοικητικό πρόστιμο, σε διάστημα 8 μηνών, για την ανυποχώρητη στάση του να αρνηθεί την στρατιωτική θητεία. Στην παρέμβαση αυτή αναρτήθηκαν πανό, μοιράστηκαν κείμενα, τόσο στον κόσμο που βρισκόταν στο κτήριο όσο και στους υπαλλήλους και πετάχτηκαν εκατοντάδες τρικάκια.

Τι έγινε τελικά με τα μνημόνια;

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΤΕΛΙΚΑ ΜΕ ΕΚΕΙΝΑ τα μνημόνια που θα σκίζαμε, με εκείνα τα μέτρα που θα αναιρούνταν με ένα μόνο άρθρο μια μέρα μετά τις εκλογές, με εκείνο το χρέος που -μεγάλο του μέρος τουλάχιστον- θα διαγράφαμε, με εκείνη την λιτότητα που θα τελείωνε; Τα παραμύθια και τα νανουρίσματα τελείωσαν. Αυτό πιστοποιεί το καινό κείμενο συμφωνίας του Eurogroup της Παρασκευής 20/2/2015 και η κατάληξη της λίστας δεσμεύσεων-μέτρων-μεταρρυθμίσεων μεταξύ της ελληνικής κυβέρνησης και των «ευρωπαϊών εταίρων» την Τρίτη 24/2 για τη συνέχιση της δανειακής σύμβασης. Δεν τελείωσε, όμως, και το εμπόριο ελπίδας, που θέλει να πάρει κοινωνική παράταση (κατ' αρχήν) άλλων 4 μηνών.

Κι έτσι ανακτήθηκε η περιφημη «εθνική αξιοπρέπεια» που τόσες και τόσες φορές μνημονεύθηκε τον τελευταίο μήνα. Όχι με κάποια ουσιαστική μεταβολή των δεδομένων αλλά στο πεδίο μιας εκκωφαντικής φαινομενικότητας. Η σκληρή διαπραγμάτευση αποδείχτηκε τελικά μια διαδικαστική κίνηση

εντυπωσιασμού, συρσίματος της «σκληρής» και «αδιαπληκτής» Γερμανίας στο τραπέζι των συνομιλιών, της συναπόφασης μεταξύ ελληνικής κυβέρνησης και «εταίρων» αντί των αφ' υψηλού υποδείξεων και των τελειοδικων μείλι. Το ίδιο και η κατάργηση της τρόικα, που αντικαταστάθηκε από εκπροσώπους των «θεσμών», των ίδιων θεσμών που αντιπροσώπευσαν οι τεχνοκράτες της τρόικα. Το ίδιο και το μνημόνιο που έγινε πρόγραμμα. Το ίδιο και τα μέτρα που έγιναν μεταρρυθμίσεις. Το ίδιο και ο Μανωλιάς που έβαλε τα ρούχα του αθληώς. Μια ετυμολογική ανακατασκευή των όρων επιβολής της ευρωπαϊκής και εγχώριας άρχουσας τάξης, που πίεζε εξίσου για ανυποχώρητη στάση των «εταίρων» αφού το νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα ταξικής ηθελασίας και κοινωνικής ισοπέδωσης είναι το πρόγραμμα κερδοφορίας της, μέσα σε περιβάλλον παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης.

Ένα μήνα μετά την ανάληψη καθηκόντων της νέας κυβέρνησης και η διάψευση ήρθε πιο γρήγορα από ποτέ. Τσάμπα η ανάθεση, τσάμπα οι ψευδαισθήσεις,

τσάμπα ο μύθος της σκληρής διαπραγμάτευσης της κυβέρνησης των «αγανακτισμένων», της αριστερο-ακροδεξιής συγκυβέρνησης της άνω-κάτω πηλασίας Συντάγματος του 2011, εκείνων που διανοούνταν τη ρήξη και θα το έκαναν Κούγκι αν δε συμφωνούσαν οι υπόλοιποι «εταίροι» με τις θέσεις μας.

Αυτό που δεν ήταν τσάμπα και πιθανώς θα το πληρώσουμε ακριβά, είναι το νέο σενάριο απόσπασης συναινέσεων και επαναδιαμόρφωσης της «εθνικής ενότητας», με κινητοποίηση του «λαϊκού παράγοντα». Τα πρωτόγνωρα συλλογιστήρια στο Σύνταγμα και σε άλλες πόλεις, χωρίς κάποιο αίτημα ή οργή προς την κυβέρνησή τους αληθιά για τη στήριξή της, που αγκάθισαν το κοινοβούλιο (εκεί που έγιναν οι μεγαλύτερες κινητοποιήσεις και συγκρούσεις με τους πραιτωριανούς του καθεστώτος τα τελευταία αυτά χρόνια των μνημονίων) και θέλησαν να αποτελέσουν την «κερκίδα» στο -απευθείας αναμετάδοσης- ματς με τους «εταίρους».

Πράγματι, αυτή η κυβέρνηση, με τη συστηματική προσπάθεια αποφθισμού, αφομοίωσης και αποπροσανατολισμού των «από τα κάτω», των αγώνων και των κινημάτων τους, αναδεικνύεται σε ύψιστο εκφραστή και εγγυητή της καθεστωτικής σταθερότητας και ομαλότητας. Προσπαθεί να αποκαταστήσει την χαμένη κοινωνική εμπιστοσύνη προς τον πολιτικό κόσμο και να εγκαταστήσει ξανά τα απαξιωμένα κόμματα-κοινοβούλιο-κυβέρνηση-κράτος, στην καρδιά και το μυαλό των υπηκόων. Επεκτείνει (και δεν άρει) το καθεστώς έκτακτης ανάγκης, που έχει επιβληθεί επίσημα εδώ και μια πενταετία στον ελληνικό χώρο, αντικαθιστώντας το κορεσμένο δίδυμο Φόβος-Τάξη με το νέο Ελληπίδα-Ενσωμάτωση. Οι προηγούμενες κεντρο-δεξιο-ακροδεξιές κυβερνήσεις των μνημονίων, στο όνομα των εξαιρετικών καταστάσεων, απαίτησαν κοινωνική συναίνεση σε μέτρα κοινωνικού ολοκαυτώματος για να εισπράξουν δυσφορία, διαδηλώσεις, απεργίες, συγκρούσεις και όξυναν την καταστολή. Η σημερινή αριστερο-ακροδεξιά συγκυβέρνηση ζητάει κοινωνική ειρήνη και συναίνεση, με παράλληλη πίστωση χρόνου, για να μπορέσει να ολοκληρώσει τις διαπραγματεύσεις σε ορίζοντα 4μήνου (οι οποίες θα επικυρώσουν ένα νέο μνημόνιο απλά με άλλο όνομα) και να εφαρμόσει το φιλολαϊκό (?) πρόγραμμά της, που ενώ θα ξεκινούσε να εφαρμόζεται από την πρώτη μέρα και θα ολοκληρωνόταν μέχρι τις 100, έχει εκταθεί σε ορίζοντα τετραετίας, με αβέβαιη την εκπλήρωση πολλών υποσχέσεων (όπως π.χ. η 13η σύνταξη ή η αύξηση του κατώτατου μισθού που τώρα ήνε ότι θα εφαρμοστεί σταδιακά μέχρι το τέλος του 2016).

Όσο για την κατάργηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών και των φυλακών υψίστης ασφαλείας τύπου Γ, καλύτερα ας κρατάμε μικρό καλάθι. Δεν αποκλείονται καθόλου κάποιες «τροποποιήσεις», χωρίς τελικά «καταργήσεις». Για κατάργηση, βέβαια, του τρομονόμου (του ειδικού αυστηρού πλαισίου δίωξης των κατηγορούμενων για ένοπλη πάλη) και του κουκουλονόμου (αντιεξεγερτικό νομοθέτημα με το οποίο έχουν κατηγορηθεί χιλιάδες διαδηλωτές σε βαθμό κακουργήματος τα τελευταία χρόνια) ούτε κουβέντα. Ενώ οι Σκουριές Χαλκιδικής εξαιρέθηκαν από το κυβερνητικό κάδρο ενσωμάτωσης αιτημάτων και αγώνων και αναζητείται ρύθμιση-λήση που θα ικανοποιεί όλες τις πλευρές (πως γίνεται αλήθεια αυτό;), επιτρέποντας στα μεταλλεία της Eldorado Gold - Ελληνικός Χρυσός να συνεχίσουν το σαρωτικό "οικοδομικό" και "κοινωνικό" τους έργο. Κακέκτυπη σοσιαλδημοκρατία, που απευθύνεται, όχι τυχαία, κατά κύριο λόγο σε όποιους εκείνους τους αγανακτισμένους, κινητοποιούμενους και ταραχοποιούς των προηγούμενων ετών, επεκτείνοντας την επιβολή του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης μέσα από την προσπάθεια εγκαθίδρυσης μιας γενικευμένης κοινωνικής σιγής νεκροταφείου.

Το μόνο που στα σίγουρα έχει μείνει είναι η εμπο-
νική (και εξόχως προβληματική-επικίνδυνη) ανα-
φορά σε καθημερινό επίπεδο, αυτόν τον ένα μήνα
των «διαπραγματεύσεων», στις ηέξεις έθνος, πα-
τρίδα και στα παράγωγά τους: εθνική προσπάθεια,
εθνική διαπραγμάτευση, εθνική αξιοπρέπεια, εθني-
κή ενόττητα, πατριωτικό καθήκον, αριστερός πατρι-
ωτισμός, για την πατρίδα κ.α. Ούτε οι δεξιοί δεν
είχαν διανοηθεί τα τελευταία 40 μεταπολιτευτικά
χρόνια μετά την χούντα να επενδύσουν τόσο πολύ
στον πατριωτισμό και την εθνικοφροσύνη. Και δεν
αναφερόμαστε μόνο στους ψεκασμένους ηαίικι-
στές-εθνικιστές τύπου Καμμένου ή σε αριστερούς
«πατέρες του έθνους» τύπου Κοτζιά (που κυκλιο-
φόρησε πρόσφατα και βιβλίο για τον «αριστερό
πατριωτισμό») αλλά σε όλο το κυβερνητικό και
κομματικό στελεχικό δυναμικό. Για να ακολουθή-
σουν δημοτικά σχολεία, όπως του Παπάγου, όπου
οι δάσκαλοι παρότρυναν τους μαθητές τους να
στήσουν, να βιντεοσκοπήσουν και να ανεβάσουν
στο διαδίκτυο, μουσικό show τραγουδώντας "give
Greece a chance" σε παράφραση του "give peace
a chance" (κάνοντας άηλο ένα χρονικό άημα προς
τα πίσω, στην εποχή του Μεταξά). Όπως έγραψαν,
βέβαια, κάποιοι σύντροφοι και συντρόφισσες σε
άλλο σχετικό άρθρο: «Όσο πιο ψηλή είναι η άνο-
δος στα σύννεφα της εθνικοφροσύνης τόσο πιο
βαθιά είναι η πτώση στην αγκαλιά του φασισμού».

Ενώ, λοιπόν, τις πρώτες της μέρες η «κυβέρνηση
της αριστεράς», η «κυβέρνηση της καρδιάς μας»,
θέλησε να δείξει ότι «δικαιώνει» όλους σχεδόν
τους κοινωνικούς αγώνες του προηγούμενου δια-
στήματος, ενσωματώνοντας τα αιτήματά τους στις
προγραμματικές δηλώσεις, οι διαψεύσεις έρχονται
ταχύτατα. Κάνοντας για άηλη μια φορά σαφές ότι
οι «υποτελείς τάξεις» μπορούμε να στηρίζουμε
μόνο στις δικές μας δυνάμεις και όχι σε κάποιους
σωτήρες ή φωστήρες, νέας ή παλαιάς κοπής.

**Για να γίνουμε
«επικίνδυνες τάξεις»,
με αυτοοργανωμένους
ακηδεμόνευτους
ριζοσπαστικούς
χειραφετικούς αγώνες
και κοινωνική-ταξική
αλληλεγγύη.**

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

«Εγγυητές της σταθερότητας», νεόκοποι «σωτήρες» και «φωστήρες», πρόθυμοι συγκυβερνήτες «ρυθμιστές των εξελίξεων», πατενταρισμένοι φασίστες, θιασώτες «(αν) ύπαρκτων σοσιαλισμών», δεξιές-κεντρώες-αριστερές «εναλλακτικές επιλογές» απορρόφησης της διαμαρτυρίας, όλοι έχουν «λύσεις», προσφέρουν κάλπικες ελπίδες και ζητάνε για άλλη μια φορά να τους δώσουμε την εντολή για την καλύτερη διαχείριση της παρακμής ή την καλύτερη διαχείριση του αγώνα ενάντια στην παρακμή. Άλλοι μένοντας πιστοί στα μνημόνια και στους δανειστές για να ολοκληρωθεί το πρόγραμμα, άλλοι καταγγέλοντάς τα και θέλοντας την επαναδιαπραγμάτευση τους, άλλοι κρίνοντας καταλληλότερη μια μέση-συμβιβαστική οδό, άλλοι προτάσσοντας την έξοδο από την ΕΕ και την ευρωζώνη, άλλοι λέγοντας απλώς αοριστίες. Κι εμείς για άλλη μια φορά να μείνουμε αδρανείς και ανήμποροι, να γκρινιάζουμε.

Όμως «λύση» μέσα στο πλαίσιο του αδηφάγου καπιταλιστικού συστήματος δεν υπάρχει. Το ίδιο ισχύει και για τον αντικατοπτρισμό του, τον γραφειοκρατικό καπιταλισμό του κόμματος-δεσποτή, όπως στις χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ. Η έρμος εξαπλώνεται παντού με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Έρμος υλική, συναισθηματική, πνευματική. Επιβεβαιώνοντας μια παλιά ρήση: το σύστημα εκμετάλλευσης, αλλοτρίωσης και υποταγής, σε οποιαδήποτε παραλλαγή του, δε βελτιώνεται ούτε καλλωπίζεται, ανατρέπεται.

Αυτή την κοινωνική ερημοποίηση τη γνωρίζουμε πολύ καλά στο Κερατσίνι, τη Δραπετσώνα και τις υπόλοιπες συνοικίες της Β' Πειραιά. Περιοχές ιστορικά χαρακτηρισμένες από την οικονομική και πολιτική εξουσία ως χωματερές ανθρώπων. Κάποτε ως παραγκουπόλεις και εργατοπόλεις των κάθε λογής κανελλόπουλων και μποδοσάκηδων, σήμερα ως γκέτο αποκλεισμένων. Με την κοινωνική περιθωριοποίηση, την ανεργία και την ανέχεια να έχουν διευρυνθεί απίστευτα, τα ψυχοφάρμακα και τις αυτοκτονίες να έχουν πολλαπλασιαστεί, την εκμετάλλευση να έχει εντατικοποιηθεί, τους μισθούς, τις συντάξεις, τις «κοινωνικές παροχές» (περίθαλψη, εκπαίδευση κλπ) να έχουν εξουλωθεί, την κρατική καταστολή να έχει γιγαντωθεί, τη φασιστική πανούκλα να έχει αιματοκυλήσει τις γειτονιές.

Κι όμως αν κοιτάξουμε μια ανάσπασή, θα δούμε τις μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις και κοινωνικές συγκρούσεις της διετίας 2010-12, τις συνελεύσεις των πλατειών, τις ριζοσπαστικές αντιδομές αυτομόρφωσης, δημιουργικής ενσασόλησης, περίθαλψης, συλλογικής καλλιέργειας και διαχείρισης τροφής. Και λίγα πιο πριν, το παλλυσημένο εξαιρετικό συμβάν της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη 2008. Τα δικά μας παραδείγματα, τα δικά μας σημεία αναφοράς, που υποδεικνύουν τις δυνατότητές μας, όταν η δράση, η αποφασιστικότητα και η συντροφικότητα αντικαθιστούν τη μεμψιμοιρία, την παθητικότητα, τις μοναχικές διαδρομές αδιεξόδων.

Στον αντίποδα της εκλογικής (αυ)απάτης έχουμε τη δυνατότητα-επιλογή να αψηφίσουμε τους κάθε λογής σωτήρες. Όχι «για να τους τιμωρήσουμε» αλλά για να αξιώσουμε πίσω τους εαυτούς μας. Για να πάρουμε τη ζωή και τις κοινωνικές υποθέσεις στα δικά μας χέρια. Εξάλλου, αν οι εκλογές μπουλούσαν να αλληλάξουν τον κόσμο θα ήταν παράνομες.

Για να συμβεί κάτι τέτοιο δεν αρκεί προφανώς απλώς η αποχή από τις κάλπες αλλά η προσωπική και συλλογική απενέργεια και αυτονομία ενάντια σε κάθε μορφή ανάθεσης και ετερονομίας στην προοπτική της ατομικής και κοινωνικής χειραφέτησης. Η δημιουργία αυτοοργανωμένων κοινοτήτων αγώνα, έκφρασης, δημιουργικότητας και αλληλεγγύης σε κάθε γειτονιά, σε κάθε εργασιακό και εκπαιδευτικό χώρο. Η σύγκρουση με τους δυνάστες. Για να γίνουμε από εξατομικευμένοι υπήκοοι, συλλογική δύναμη και δυνατότητα. Για να θέσουμε στο επίκεντρο της συζήτησης και επιδίωξης μια ριζικά διαφορετική μορφή κοινωνικής οργάνωσης, την ΚΟΜΜΟΥΝΑ, η οποία δοκιμάστηκε πρώτη φορά πριν 144 χρόνια, στο Παρίσι το 1871. Ένα ελευθεριακό-εξισωτικό πείραμα, που έχει κατασταλεί άγρια σε όποια κοινωνική εξέγερση ή επανάσταση πραγματοποιήθηκε και έχει επιχειρηθεί λυσσαλέα και μεθοδικά από τις εξουσίες να διαγραφεί από την ιστορία και την κοινωνική μνήμη.

Μια νέα μορφή κοινωνικής οργάνωσης, που θα ξεθεμελιώσει το κεφάλαιο, το κράτος, τους υπερεθνικούς μηχανισμούς παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας και κάθε μορφή εξουσίας: οικονομική, πολιτική, θρησκευτική, πατριαρχική, αστυνομική, δικαστική, στρατιωτική, επιστημονική, τεχνολογική, μιντιακή. Που θα τερματίσει την ταξική διαίρεση και εκμετάλλευση και κάθε μορφή επιβολής, ιεραρχίας και κοινωνικών διακρίσεων με βάση τον τόπο γέννησης (εθνικισμός), τη φυλή (ρατσισμός), τη φύλη (σεξισμός), τη σεξουαλική προτίμηση (ομοφοβία), την ηλικία ή τη σωματική ικανότητα. Που θα καταργήσει στην πράξη κάθε μορφή και θεσμό χειραγώγησης και διαμεσολήθνης, με τη λήψη των αποφάσεων, τα μέσα παραγωγής, τον κοινωνικό πλούτο, την οργάνωση της καθημερινής και κοινωνικής ζωής να βρίσκεται στα χέρια αριζώντων συνθετικών συνελεύσεων σε κάθε κοινωνικό χώρο και κύτταρο, οι οποίες θα ορίσουν μεταξύ τους τρόπους και διαδικασίες συνεννόησης και συναπόφασης. Μια αυτοδιευθυνόμενη κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αλληλεβοήθειας, κοινοκτημοσύνης, σε αρμονία με τη φύση, όπου οι άνθρωποι θα μπορούν να αναπτύξουν τις ατομικές και κοινωνικές τους επιθυμίες, επιλογές και δεξιότητες μέσα σε ένα περιβάλλον συνεργασίας, δημιουργικότητας, αμοιβαιότητας, αλληλοσεβασμού και αλληλεπίδρασης.

Ουτοπία δεν είναι να αγωνίζεσαι για την ανατροπή αυτού του κόσμου. Ουτοπία είναι να πιστεύεις ότι μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι.

*Το ΡΕΣΑΛΤΟ είναι ένα εγχείρημα κοινωνικής-πολιτικής-πολιτισμικής παρέμβασης, αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα στις περιοχές του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας. Ένας χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας, συναναστροφής και ανθρώπινης δημιουργίας, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, θεαματικά και καταναλωτικά πρότυπα. Ένα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Παρασκευές στο ΡΕΣΑΛΤΟ (8:00μ.μ)

ΦΛΕΒΑΡΗΣ-ΜΑΡΤΗΣ 2015

20/2

ΟΛΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Το πρόταγμα, η όξυνση της καταστολής, νέα δεδομένα με την κυβερνητική εναλλαγή

21/2

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ CHARLIE ?

(VOL.1)

Προβολή ντοκιμαντέρ:

"THE POWER OF NIGHTMARES:

THE RISE OF POLITICS OF FEAR" (2004, 115') για την ανάπτυξη των σύγχρονων κοσμικών (νεοσυντηρητικών) και θρησκευτικών σκοταδισμών μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο.

06/3

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ CHARLIE ?

(VOL.2)

Συζήτηση διερεύνησης των αιτιών και των προεκτάσεων της επίθεσης στη σατυρική εφημερίδα CHARLIE HEBDO (12 νεκροί) και σε εβραϊκό σούπερ μάρκετ της αλυσίδας HYPERCASHER (4 νεκροί) στο Παρίσι.

13/3

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΙΔΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ

Ντοκιμαντέρ για τις SUPERMAX SECURITY PRISONS στις ΗΠΑ (17').

Παρουσίαση της μπροσούρας "Χαρτογραφώντας τις ειδικές συνθήκες κράτησης" από τη συλλογικότητα λόγου & δράσης Πέρασμα (Πάτρα) και συζήτηση για τις φυλακές υψηλής ασφαλείας.

20/3

ΡΕΣΑΛΤΟ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ

Εκδήλωση για τη δίκωξη 22 συντρόφων/ισσών από την αστυνομική εισβολή-φιάσκο, πολιτικών, κατασταλτικών και επικοινωνιακών σκοπιμοτήτων, στις 5/12/2009, στο ΡΕΣΑΛΤΟ..

***Δίκη Δευτέρα 23/3/15,
9.00πμ, δικαστήρια Πειραιά**